Περιοδος 2η,
Νο 134
Ιούνης 2005
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Σ' αυτό το φύλλο

2-6 Ιούλη
Το αντιπολεμικό κίνημα πολιορκεί τους G8 στη Σκωτία
σελ. 4

Μιά άλλη αριστερά είναι εφικτή
σελ. 3

Η Συνδικαλιστική γραφειοκρατία σε συμφωνία με κυβέρνηση και εργοδότες για το 63
σελ 12

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

ΟΧΙ ΣΤΟ ΕΥΡΩΣΥΝΤΑΓΜΑ

Η ΓΑΛΛΙΑ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ

Οι Γάλλοι και οι Ολλανδοί εργάτες και νεολαίοι έδωσαν ένα γερό χαστούκι στα ευρωαφεντικά με το ΟΧΙ τους. Εκφρασαν την αγανάκτηση τους για τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που ακολουθούν τα τελευταία χρόνια για μείωση των μισθών και των συντάξεων, για αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης, για ελαστικά ωράρια για κατάργηση των συμβάσεων και πολλά άλλα. Θα περίμενε κανείς οτι μετά απο μια τέτοια εξέλιξη οι ηγεσίες των συντεχνιών και η Αριστερά στη Κύπρο θα έμπαιναν μπροστά για να σταματήσουν τις επιθέσεις της κυβέρνησης και των αφεντικών που για να εξασφαλίσουν το πρόγραμμα σύγκλισης και να μπούν στην Ευρωζώνη απειλούν όλες σχεδόν τις εργατικές κατακτήσεις.

Δυστυχώς τίποτα τέτοιο δεν συμβαίνει. Αντίθετα οι ηγεσίες των συντεχνιών έδωσαν το πράσινο φώς στη κυβέρνηση για να αυξήσει το όριο αφυπηρέτησης, για μηδενικές αυξήσεις, για ελαστικά ωράρια ενώ δεν λένε λέξη για τη διενέργεια δημοψηφίσματος για το Ευρωσύνταγμα για να μπορέσουν οι εργαζόμενοι να εκφράσουν και έμπρακτα την αντίδραση τους στη προσπάθεια να θεσμοθετηθούν αυτές οι νεοφιλελευθερες πολιτικές.

σελ. 3, 6-7 και 12

Δημοψήφισμα εδώ και τώρα
Να σταματήσουμε τις νεοφιλελεύθερες επιλογές της Κυβέρνσης και των ευρωαφεντικών

Η αλήθεια για τη Φαλούτζια

Δικοινοτική εκδήλωση της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο

Έγινε την Τετάρτη 25 Μάη με επιτυχία η εκδήλωση της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο — Κύπρος με κύριο ομιλητή τον Ιρακινό γιατρό Σαλάμ Ισμαήλ.

Η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο-Κύπρος είναι μια δικοινοτική οργάνωση την οποία στηρίζουν ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι ακτιβιστές και οργανώσεις με σημαντική αντιπολεμική δράση.

Η εκδήλωση έγινε σε συνεργασία με τον Τουρκοκυπριακό Ιατρικό Σύλλογο (KTTB) που παραχώρησε και το χώρο με όλες τις διευκολύνσεις για μετάφραση και προβολή του ντοκιμαντέρ που έφερε μαζί του ο ομιλητής από τις βαρβαρότητες των Αμερικανών στο Ιράκ. Την εκδήλωση υποστήριξε επίσης το Συνδικάτο των Τουρκοκυπρίων Νοσοκομειακών Γιατρών, TIP Iª καθώς και το συνδικάτο των Τουρκοκυπρίων Δασκάλων, KTOS.

Στην εκδήλωση συμμετείχαν 100 περίπου άτομα και από τις δύο πλευρές που παρακολούθησαν συγκλονισμένοι την παρουσίαση που έκανε ο γιατρός Σαλάμ Ισμαήλ για το τι έγινε στην Φαλούτζια, για την κατάσταση σήμερα με την αμερικάνικη κατοχή και την ιρακινή αντίσταση που συνεχίζεται αμείωτη.

Ο Σαλάμ αφού έκανε μια σύντομη αναφορά στην ιστορία της ηρωικής Φαλούτζα, συνέχισε για να δώσει την εικόνα του πως ζούσαν οι άνθρωποι στο Ιράκ στο διάστημα από την προηγούμενη πολεμική επίθεση των ΗΠΑ το 1991 μέχρι τη πρόσφατη. Περίγραψε πως οι κυρώσεις που επιβλήθηκαν στο Ιράκ από τα Ηνωμένα Έθνη και τους αμερικανούς βύθισε τη χώρα στην αθλιότητα και την εξαθλίωση. Πραγματικά σοκαρισμένοι ακούσαμε το Σαλάμ να μας περιγράφει πως μια γυναίκα τον πλησίασε ζητώντας του να τη βοηθήσει να πουλήσει το νεφρό της ούτως ώστε να μπορέσει να εξασφαλίσει τροφή για τα παιδιά της που ήταν ορφανά από πατέρα. Περίγραψε πως παιδιά πέθαιναν στο νοσοκομείο όπου δούλευε πριν καν προλάβει να τα εξετάσει. Σύμφωνα και με τα στοιχεία των ίδιων των Ηνωμένων Εθνών, από το 1996 μέχρι το 1998 περισσότερα απο πέντε χιλιάδες (5.000) παιδιά έχαναν τη ζωή τους κάθε μήνα! Και όλα αυτά εξαιτίας των κυρώσεων που δεν επέτρεπαν την εισαγωγή στη χώρα ακόμη και των πιο ουσιωδών φαρμάκων.

Στη συνέχεια περίγραψε τις βαρβαρότητες που διαπράττουν καθημερινά οι αμερικανοί. Καθημερινά αμερικανοί στρατιώτες εισβάλουν στα σπίτια των ιρακινών και συλλαμβάνουν και εξευτελίζουν ακόμη και ηλικιωμένους ανθρώπους με σοβαρές αναπηρίες. Μεγάλη μάζα της νεολαίας βρίσκεται στις φυλακές. Χιλιάδες άνθρωποι που έχουν συλληφθεί από τους αμερικανούς αγνοούνται. Δεν επιτρέπουν ακόμη και στους γιατρούς να εκτελέσουν το έργο τους. Ακόμη και τα ασθενοφόρα αποτελούν στόχο για τους ελεύθερους σκοπευτές των κατοχικών δυνάμεων. Μας περίγραψε πως οι αμερικανοί στρατιώτες απέκοψαν το δρόμο που οδηγούσε στο νοσοκομείο και δεν επέτρεπαν ούτε σε γιατρούς ούτε σε ασθενείς να εισέλθουν στο νοσοκομείο. Ο ίδιος συγκλονισμένος περίγραψε πως αναγκάστηκε να προχωρήσει σε εγχείρηση ακρωτηριασμού εκτός του νοσοκομείου χωρίς τα κατάλληλα χειρουργικά εργαλεία και χωρίς καν αναισθητικό!

Σε αυτά ήρθε να προστεθεί και μια δεύτερη κατοχή όπως τη αποκάλεσε ο ίδιος. Την κατοχή που έφερε η ιδιωτικοποίηση που ακολούθησε την «απελευθέρωση» του Ιράκ. Όταν επέστρεψε στη Φαλούτζα μετά από περιοδεία που είχε στη Βρετανία, διαπίστωσε πως το νοσοκομείο είχε εφοδιαστεί με νεα laptops την ίδια στιγμή που δεν υπήρχαν φάρμακα. Ακόμη η τιμή μιας φιάλης οξυγόνου αυξήθηκε μετά την ιδιωτικοποίηση των εργοστασίων παρασκευής των εν λόγω φιαλών από εκατό Δυνάρια σε 1600! Κάτι που σημαίνει πως νοσοκομεία και κλινικές δεν μπορούν να έχουν επαρκείς ποσότητες οξυγόνου για τις ανάγκες τους.

Όλα αυτά τροφοδοτούν το θυμό και την αντίσταση των κατοίκων της Φαλούτζα. Ο ίδιος υπολογίζει πως η πολιορκία της Φαλούτζα κόστισε τη ζωή σε 800 άτομα και τον τραυματισμό άλλων 1000. Όμως η πολιορκία της Φαλούτζας κοστίζει και στον Μπους. Εκτός από το θυμό που όλο και αυξάνεται, η συνεχιζόμενη κατοχή στο Ιράκ έχει επιφέρει και την ενότητα μεταξύ των Ιρακινών. Η πιο συγκινητική στιγμή της βραδιάς ήταν όταν ο Σαλάμ έδωσε παραδείγματα από την αλληλεγγύη και την ενότητα που έχει αναπτυχθεί ανάμεσα στους Ιρακινούς, μεταξύ Σιϊτών και Σουνιτών. Περίγραψε πως το πρώτο φορτηγό με προμήθειες που κατάφερε να σπάσει τον πολιορκητικό κλοιό γύρω από την Φαλούτζα, που είναι ιερή πόλη για τους Σουνίτες, προερχόταν από Σιϊτική πόλη. Το φορτηγό ήταν γεμάτο με Σιϊτες αντάρτες που χαιρετούσαν τους Σουνίτες συναγωνιστές τους με το σήμα της νίκης.

Σε ερώτηση του κοινού που αφορούσε τη σύνθεση της ιρακινής αντίστασης ο Σαλάμ απάντησε πως η αντίσταση αποτελείται από ιρακινούς από διάφορα πολιτικά και θρησκευτικά πεδία. Αριστεροί έχουν ενώσει τις δυνάμεις με τους Σουνίτες και τους Σιϊτες. «*πάνω απ' όλα είμαστε ιρακινοί και το Ιράκ ανήκει σε μας*», συμπλήρωσε.

Σ' αυτό το σημείο έκανε και μια σημαντική παρατήρηση που έχει να κάνει με την κατάσταση στο νησί μας: «Στεναχωρέθηκα πολύ όταν για να φτάσω εδώ, για να περπατήσω μέσα στον ίδιο δρόμο από ένα σημείο σε άλλο χρειάζεται να δείχνω το διαβατήριο μου. Αυτοί οι ίδιοι που προκάλεσαν αυτή τη κατάσταση εδώ, οι ιμπεριαλιστές, προσπαθούν να επιβάλουν τη διαίρεση και στη δική μου πατρίδα και να στήσουν τσεκ πόιντς στους δρόμους της Βαγδάτης. Δεν θα τους αφήσουμε και ελπίζω και εσείς με τον κοινό σας αγώνα να ενώσετε τη χώρα σας και να εξαλείψετε αυτά τα τσέκ πόιντς.»

Τέλος απαντώντας σε ερώτηση για το τι μπορούμε να κάνουμε για να βοηθήσουμε που υποβλήθηκε από πολλούς από το ακροατήριο ο δόκτωρ Σαλάμ είπε: «*Σταματήστε τις κυβερνήσεις σας να υποστηρίζουν και να βοηθούν τον Μπούς να σκοτώνει τον ιρακινό λαό και εμείς μπορούμε να ΄τακτοποιήσουμε΄ τα στρατεύματα κατοχής*».

Κυριάκος Κοιλιάρης.

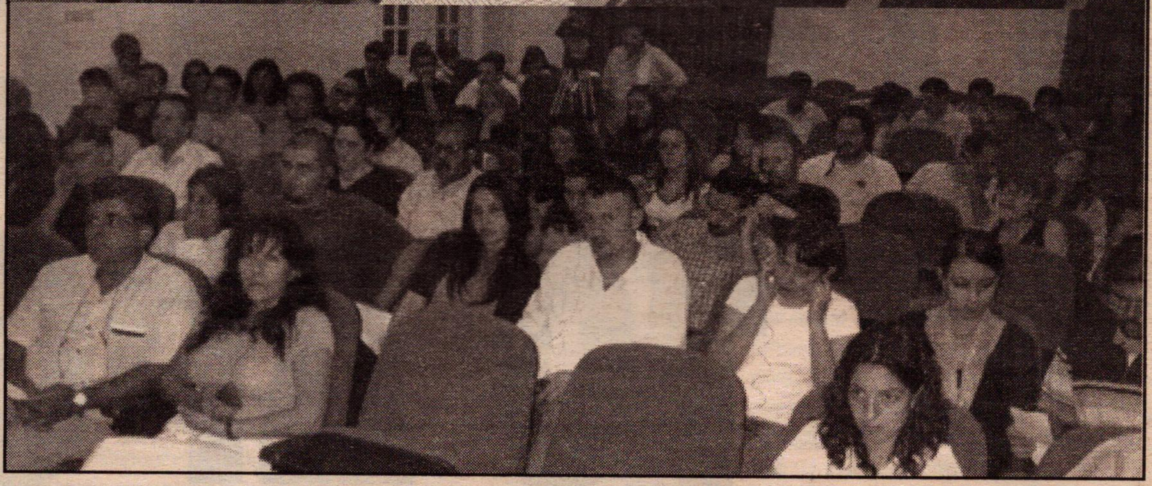

Μαρξισμός 2005

Απο το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα στην Αθήνα

Πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα στις 20-22 Μάη, ο Μαρξισμός 2005. Ένα 3ημερο συζητήσεων που οργανώνεται κάθε χρόνο από το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα. Ήταν μια διεθνής συνάντηση της επαναστατικής/ριζοσπαστικής αριστεράς που δυναμώνει και οργανώνεται σε όλο τον κόσμο και παλεύει ενάντια στον καπιταλισμό και τον πόλεμο.

Πολλοί ακτιβιστές, φοιτητές, μαθητές, εργαζόμενοι, παλιοί αγωνιστές που συγκίνησαν με τις εμπειρίες τους, συμμετείχαν σε μια σειρά συζητήσεων για τον Μαρξισμό, την Ιστορία του Εργατικού Κινήματος, τις μάχες που δίνουν οι εργαζόμενοι σήμερα, το αντιπολεμικό κίνημα, το αντικαπιταλιστικό κίνημα. Ήταν ένα 3ημερο που έδωσε ώθηση σε συζητήσεις και προβληματισμούς για την νέα Αριστερά που χρειάζεται να κτίσουμε.

Μεταξύ άλλων μίλησαν, Ο Σαλάμ Ισμαήλ, ο γιατρός από την Φαλούτζα που περιέγραψε τις βαρβαρότητες των 'Ελευθερωτών' Αμερικάνων, αλλά έφερε και την φωνή της Αντίστασης. «*Με ρωτούν πως γίνεται να χαμογελάς και να διατηρείς την αισιοδοξία σου ; Η απάντηση είναι ότι είμαι αισιόδοξος επειδή ξέρω ότι υπάρχει το αντιπολεμικό κίνημα .Βλέπω εσάς γι΄αυτό λέω στον εαυτό μου ότι πρέπει να συνεχίσω*».

Ο Μάικ Γκονζάλες, σύντροφος από την αδελφή οργάνωση SWP στην Αγγλία, τόνισε ότι αυτοί που σκορπίσανε την φτώχεια και τον πόλεμο σε όλο τον πλανήτη, οι G8, θα συναντηθούν το Καλοκαίρι στην Σκοτία, και περιέγραψε με τον πιο συγκλονιστικό τρόπο την υποδοχή που τους ετοιμάζει το αντικαπιταλιστικό και αντιπολεμικό κίνημα: «*Θα υπάρχουν 8 υπουργοί περιτριγυρισμένοι από 800 συμβούλους, περιτριγυρισμένοι από μερικές εκατοντάδες δημοσιογράφους. Γύρω τους θα υπάρχουν 10.000 οπλισμένοι αστυνομικοί. Αλλά όλοι αυτοί θα είναι περικυκλωμένοι από εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές .Είμαστε ένα παγκόσμιο κίνημα, μιλάμε 100 διαφορετικές γλώσσες, πολεμάμε για 1000 διαφορετικούς λόγους, αλλά έχουμε ένα κοινό εχθρό, τον παγκόσμιο καπιταλισμό*».

Ο Γουόλτερ Μπέλο, καθηγητής και ακτιβιστής του κινήματος στην Ασία και του Παγκόσμιου Κοινωνικού Φόρουμ, μίλησε για την σημαντικότητα του αντιπολεμικού κινήματος και την πορεία του ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Μια σημαντική μάχη επικεντρώνεται ενάντια στο Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου (ΠΟΕ), που θα συναντηθεί τον Δεκέμβρη στο Χονγκ Κονγκ . «*Το Χονγκ Κονγκ μπορεί να γίνει το Στάλιγκραντ του ΠΟΕ*», που προσπαθεί να εδραιώσει τα συμφέροντα των πολυεθνικών και μόνο σε βάρος των φτωχών κρατών που βουλιάζουν όλο και πιο πολύ στην φτώχεια και την ανέχεια.

Ο Βιτόριο Αντολέτο, συνεργαζόμενος βουλευτής με την Κομμουνιστική Επανίδρυση τόνισε ότι η Ε.Ε με τις συμφωνίες της με τις χώρες του Τρίτου Κόσμου, επιβάλλει νεοφιλελεύθερες πολιτικές που καταστρέφουν τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων και μοναδική λύση είναι η ενίσχυση της ταξικής πάλης σε παγκόσμιο επίπεδο.

Η Ορέλια Ντεσερφ από τον κίνημα ενάντια στο ευρωσύνταγμα στην Γαλλία, αναφέρθηκε στους λόγους που οδήγησαν την Γαλλική εργατική τάξη να πει όχι. Η αύξηση της φτώχειας, η ανεργία που έχει φτάσει το 10%, οι συντάξεις που μειώνονται, οι συνθήκες εργασίας που χειροτερεύουν, τα ταμεία που διαλύονται, οι ιδιωτικοποιήσεις, οι επιθέσεις στα ωράρια, έχουν κάνει ξεκάθαρο ότι ο στόχος του ευρωσυντάγματος είναι η κατοχύρωση της ηγεμονίας των καπιταλιστών.

Για την ανάγκη και τις προοπτικές μιας Νέας Αριστεράς μίλησαν οι σύντροφοι Γιάννης Σιφακάκης, Πάνος Γκαργκάνας και Μαρία Στύλλου από το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα στις τελικές εκδηλώσεις του τριήμερου. Μια Νέα Αριστερά που μετά την εκλογική επιτυχία του RESPECT στη Βρεττανία μοιάζει να είναι όχι μόνο μια αναγκαιότητα αλλά και μια ρεαλιστική προοπτική.

Αυτό είναι ακριβώς που χρειαζόμαστε και στη Κύπρο, μια αριστερά ριζοσπαστική , επαναστατική, διεθνιστική που θα παλέψει για ένα δυνατό διεκδικητικό, αντιπολεμικό, αντικαπιταλιστικό, εργατικό κίνημα. Που δεν θα σιωπά στις επιθέσεις των καπιταλιστών στις συλλογικές συμβάσεις, στην κατάργηση του ωραρίου εργασίας, στην αύξηση της συνταξιοδότησης, στην μη παροχή αυξήσεων. Που δεν θα τα κάνει πλακάκια με την δεξιά , τους καπιταλιστές και τους εργοδότες και να εξυπηρετεί περισσότερο τα δικά τους συμφέροντα παρά τα συμφέροντα της Εργατικής τάξης που δεν θα προσφέρει διευκολύνσεις στους Αμερικάνους πολεμοκάπηλους για να καταδυναστεύουν την Μέση Ανατολή, και να βομβαρδίζουν αθώα παιδιά στο Ιράκ. Μια αριστερά που θα ενώσει όλους τους εργάτες στο κτίσιμο ενός καλύτερου ειρηνικού κόσμου, όχι μόνο στην Κύπρο, όχι μόνο στην Μέση Ανατολή αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Μαρία Χριστοφόρου

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Μιά άλλη, μια αντικαπιταλιστική αριστερά είναι εφικτή

Το σαρωτικό ΟΧΙ που βγήκε από τις κάλπες του δημοψηφίσματος στη Γαλλία είναι ένα συγκλονιστικό μήνυμα για κάθε εργαζόμενο, για κάθε ακτιβιστή, για όλη την Αριστερά. Είναι η εκλογική επιβεβαίωση της δύναμης του νέου κινήματος που είδαμε να φουσκώνει τα προηγούμενα χρόνια, δίνοντας μάχες στους δρόμους της Γένοβας, οργανώνοντας πανευρωπαϊκά φόρουμ στη Φλωρεντία, στο Παρίσι, στο Λονδίνο και ταρακουνώντας τους πολεμοκάπηλους φίλους του Μπους παντού.

Η αμηχανία και ο πανικός στα πρόσωπα των αστών, που παρελαύνουν αυτές τις μέρες από τα κανάλια και τα ραδιόφωνα, βρίζοντας τους Γάλλους και τους Ολλανδούς, φανερώνει το πόσο έχουν τρομάξει. Γιατί όσο και αν προσπαθούν να αποδώσουν την στάση των εργατών στην κάρδία της Ευρώπης στο ρατσισμό και την ξενοφοβία «ο κίνδυνος από τον Πολωνό υδραυλικό», όσο και αν προσπαθούν να χρεώσουν στο Λεπέν την επιτυχία του Γαλλικού Οχι, όσο και αν χαρακτηρίζουν αδικαιολόγητο και ανεξήγητο το Όχι, ξέρουν και καταλαβαίνουν πολύ καλά τη συμβαίνει.

Πρόκειται για μια ανταρσία πρώτου μεγέθους απέναντι στους πλούσιους και τους ισχυρούς σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Ευρώπης. Ρίχτηκαν όλοι τους σε αυτή τη μάχη και το μόνο που κατάφεραν ήταν να εισπράξουν την πιο ηχηρή άρνηση των εργατών και της νεολαίας της Γαλλίας, που ψήφισαν ΟΧΙ στο Ευρωσύνταγμα για λογαριασμό όλων μας.

Γέννηση μιας άλλης Αριστεράς

Στην πραγματικότητα ο μαζικός ξεσηκωμός των εργαζομένων στην Ευρώπη, όπως αυτός καταγράφηκε σε σχέση με το Σύνταγμα, ακόμα και σε εκείνες τις χώρες που οι κυβερνήσεις απόφυγαν να κάνουν δημοψήφισμα, δεν είναι ούτε τυχαίο ούτε ξαφνικός. Δυο δεκαετίες νεοφιλελεύθερης επέλασης από την Δεξιά και την νεοφιλελεύθερη σοσιαλδημοκρατία σημαίναν για τους εργαζόμενους στη Ευρώπη μια άγρια επίθεση στις κοινωνικές καταχτήσεις. στα δικαιώματα, τις ελευθερίες, το κοινωνικό κράτος, την δημόσια υγειά και εκπαίδευση. Σε όλες τις φάσεις αυτής της επίθεσης οι εργαζόμενοι δεν έμειναν απαθείς. Πάλεψαν και αντιστάθηκαν πολλές φόρες ακόμα και ενάντια στις ηγεσίες τους. Όσο και αν τα μέσα ενημέρωσης συκοφαντούσαν αυτούς τους αγώνες και χαρακτήριζαν τους εργαζόμενους και τις οργανώσεις τους σαν παλιομοδίτικα κομμάτια που αδυνατούσαν να προσαρμοστούν στις σύγχρονές αλλαγές, δεν μπόρεσαν σε καμία στιγμή να κρύψουν ότι η αντίδραση και η δυσαρέσκεια ενάντια στις νεοφιλελεύθερες επιλογές των κυβερνήσεων φώλιαζε στις καρδίες των εργαζομένων στην Ευρώπη, ξεσηκώνοντας εστίες αντίστασης.

Η εμφάνιση του αντικαπιταλιστικού κινήματος, το συναπάντημα και ο συντονισμός των διαφόρων κομματιών του κινήματος μέσα από τα Κοινωνικά Φόρουμ οι μεγάλες και μαζικές διαδηλώσεις που οργάνωσαν τα Φόρουμ, οι μαζικές αντιπολεμικές διαδηλώσεις και ο συντονισμός των αντιπολεμικών κινημάτων, έδωσαν μια νέα ώθηση στο ηθικό και την διάθεση στη πάλη και την αντίσταση ενάντια στην νεοφιλελεύθερη επέλαση.

Σήμερα σε όλες τις χώρες της Ευρώπης εμφανίζονται φαινόμενα μαζικής αμφισβήτησης και ανταρσίας ενάντια στις κυβερνήσεις και τις πολιτικές ηγεσίες που στηρίζουν της επιλογές της οικονομίας της αγοράς. Τα κομμάτια του αντικαπιταλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος και οι συνεργασίες τους, κερδίζουν όλο και περισσότερο την εμπιστοσύνη των εργαζομένων κάτι που καταγράφεται πια και εκλογικά.

Οι εκλογικές απώλιες για το Μπλέρ και η επιτυχία του Respect με την εκλογή του Γκαλογουεη στη Βρετανία. Η πρώτη φόρα μετά από 45 χρόνια που κόμμα στα αριστερά του Εργατικού κόμματος εκλέγει βουλευτή είναι μια τέτοια απόδειξη. Αυτή η αντίδραση απο τα κάτω είναι που αναγκάζει το Μπλέρ να παγώσει την διεξαγωγή του δημοψηφίσματος για το Ευρωσύνταγμα στη Βρετανία φοβούμενος να μην πάθει ότι και οι ομόλογοι του στην Γαλλία και Ολλανδία.

Η πλατφόρμα των Αριστερών κομμάτων και των οργανώσεων του αντικαπιταλιστικού κινήματος που στήριξαν την καμπάνια του Όχι στη Γαλλία, είναι η βάση της συγκρότησης μια νέας αντικαπιταλιστικής Αριστεράς που κερδίζει ποσοστά πολύ μεγαλύτερα από ότι ήταν η μέχρι τώρα δυνατότητες της.

Στην Γερμανία το SPD έχασε 135.000 μέλη μέσα στα χρόνια που ο Σρέντερ βρίσκεται στην εξουσία. Από τον Γενάρη -που άρχισαν να εφαρμόζονται τα νέα μέτρα για τα μειωμένα επιδόματα ανεργίας, μέχρι σήμερα έχει χάσει 10.000 μέλη.

Η ίδρυση του κόμματος Εναλλακτική Εκλογική Λύση για την Εργασία και την Κοινωνική Δικαιοσύνη (WASG) ήταν το πιο άμεσο αποτέλεσμα της γενικευμένης απογοήτευσης των οπαδών του SPD. Το WASG έκανε την πρώτη του εμφάνιση στις εκλογές της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας και πήρε 2.2%. Τα καλύτερά του ποσοστά τα πήρε στα παλιά προπύργια του SPD. Στο Ομπερχάουζεν πήρε 4.3%.

Πρόκειται για μια μεγάλη επιτυχία και μια μεγάλη παρακαταθήκη για το μέλλον. Το WASG γεννήθηκε πριν από μόλις 4 μήνες. Τα μέσα που είχε στη διάθεσή του ήταν μηδαμινά. Από τα ΜΜΕ ήταν ολοκληρωτικά αποκλεισμένο. Οι 180.000 ψήφοι που πήρε αποτελούν το καλύτερο αποτέλεσμα που έχει πετύχει ποτέ νεοεμφανιζόμενο αριστερό κόμμα από την εποχή του Β Παγκοσμίου Πολέμου.

Το καθήκον που έχει τώρα η αριστερά είναι να οργανώσει μια πλατιά πρόκληση απέναντι στη νεοφιλελεύθερη πολιτική του SPD και της δεξιάς. Εχουν αρχίσει συζητήσεις ανάμεσα στο WASG και το PDS (το Κόμμα Δημοκρατικού Σοσιαλισμού που έχει δύναμη κύρια στην ανατολική Γερμανία) για την οικοδόμηση μιας νέας ενωμένης αριστερής πρωτοβουλίας. Ο Οσκαρ Λαφοντέν, πρώην ηγέτης του SPD και πρώην υπουργός Οικονομικών, εγκατέλειψε την περασμένη βδομάδα το κόμμα ύστερα από 39 ολόκληρα χρόνια. Ο Λαφοντέν δηλώνει πρόθυμος να βρεθεί επικεφαλής σε ένα ενιαίο ψηφοδέλτιο της αριστεράς. Οι πρώτες εκτιμήσεις λένε ότι ένα τέτοιο ψηφοδέλτιο θα μπορούσε να πάρει από 18-22% στις επόμενες εκλογές.

Η εμφάνιση μιας νέας Αριστεράς στη Ευρώπη είναι πια γεγονός. Αυτό που πολλοί πίστευαν ήταν ένα άπιαστο όνειρο καποιων ρομαντικών επαναστατών, σήμερα αρχίζει να γίνεται πραγματικότητα. Μια αντικαπιταλιστική αριστερά είναι σήμερα ρεαλιστική προοπτική όχι μόνο στη Βρετανία, τη Γαλλία και τη Γερμανία αλλά ακόμη και στη Κύπρο. Αυτό είναι κάτι που ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι μπορούν και πρέπει να το παλέψουν μαζί .

Την Πρωτομαγιά ο Κυρίτσης τραγουδούσε μαζί με τους εργάτες τη "φτωχολογιά", σήμερα κάνει συγχωρδία με τους εργοδότες και τη κυβέρνηση για το 63 για να μήν αποτελέσει "παραφωνία". Βρίσκεται όμως σε πλήρη "παραφωνία" με τους εργάτες.

ΑΚΕΛ: Αντικαπιταλιστική φρασεολογία, νεοφιλελεύθερη πρακτική

Ενώ το αντικαπιταλιστικό κίνημα στη Ευρώπη μπαίνει στην επίθεση για την ανατροπή της επέλασης του νεοφιλελευθερισμού, το ΑΚΕΛ επιμένει να στηρίζει το πρόγραμμα σύγκλησης της κυβέρνησης Παπαδόπουλου που προσπαθεί να περάσει όλες εκείνες τις νεοφιλελεύθερες επιλογές που οι εργαζόμενοι στην Ευρώπη παλεύουν να ανατρέψουν. Η ΠΕΟ ανακοίνωσε ότι αν και διαφωνεί με την πρόταση της κυβέρνησης για την αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης, δεν θα εναντιωθεί στην εφαρμογή της για να μην είναι παραφωνία με τους υπόλοιπους. Όμως άραγε με ποίους νοιώθει η ΠΕΟ ότι βρίσκεται σε παραφωνία, με τους Γάλλους, τους Ολλανδούς, τους Γερμανούς, τους Βρετανούς εργαζόμενους ή με τα κόμματα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς που το ΑΚΕΛ είναι μέλος.

Στο Ευρωκοινοβούλειο οι Βουλευτές του ΑΚΕΛ ψήφισαν ΟΧΙ μαζί με την Ευρωπαϊκή Αριστερά. Οι υπουργοί του ΑΚΕΛ στην κυβέρνηση ψήφισαν ΝΑΙ στο υπουργικό συμβούλιο. Η Κεντρική Επιτροπή του ΑΚΕΛ κάποιες μέρες πριν το Γαλλικό δημοψήφισμα, όταν ποια το ΟΧΙ έμοιαζε σίγουρο, πρότεινε στις κομματικές ομάδες την απόρριψη του Ευρωσυντάγματος και η ΠΕΟ λίγες μέρες μετά το Γαλλικό ΟΧΙ, ανακοινώνει την αποδοχή του 63 γιατί η κυβέρνηση υποσχέθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση να το εφαρμόσει.

Όσο και αν τα διάφορα στελέχη του ΑΚΕΛ αρθρογραφούν στις εφημερίδες πανηγυρίζοντας για το Γαλλικό ΟΧΙ και όσο και αν εμφανίζονται σαν οι εδώ εκπρόσωποι και εκφραστές αυτής της επιτυχίας, δεν μπορούν να κρύψουν ότι το κόμμα τους και οι υπουργοί τους στη κυβέρνηση είναι αυτοί που στηρίζουν και εφαρμόζουν όλες εκείνες τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που οι εργαζόμενοι στην Ευρώπη απέρριψαν με την καταψήφιση του Ευρωσυντάγματος.

Το μήνυμα που στέλλουν οι εργαζόμενοι στη Ευρώπη είναι το μήνυμα αντίστασης και ανατροπής του νεοφιλελευθερισμού. Για τους εργαζόμενους στην Κύπρο πρακτικά σημαίνει την σύγκρουση με την πολιτική Παπαδόπουλου και την ανατροπή τους προγράμματος σύγκλησης που επιδιώκει να εφαρμόσει η κυβέρνησης του. Σημαίνει την ανατροπή της απόφασης της κυβέρνησης για το 63, σημαίνει στην ουσία την σύγκρουση με το ίδιο το ΑΚΕΛ και την ΠΕΟ που αποδέχονται αυτή την πρόταση.

Για αυτό όσοι από εμάς χαρήκαμε το ΟΧΙ των εργαζομένων στη Ευρώπη, χρειάζεται να ενώσουμε τις δυνάμεις μας και να συντονίσουμε τις προσπάθειες μας ώστε να ανατρέψουμε την απόφαση της κυβέρνησης για το 63 και όλες τις άλλες νεοφιλελεύθερες επιλογές που το ΑΚΕΛ και η ΠΕΟ στηρίζουν. Χρειάζεται να συγκροτήσουμε μια νέα αντικαπιταλιστική Αριστερά που να παλέψει για την ανατροπή του νεοφιλελευθερισμού γιατί έτσι μόνο δεν θα είμαστε σε παραφωνία με όλους τους άλλους εργαζόμενους στη Ευρώπη.

Εδιμβούργο 2-6 Ιούλη

Καυτή υποδοχή για τους G8

Ο Μπομπ Γκέλντοφ καλεί για 1.000.000 διαδηλωτές

Το θερμόμετρο ανεβαίνει κατακόρυφα στη Σκοτία καθώς οι εκτιμήσεις για το μέγεθος των διαδηλώσεων "υποδοχής" των G8 ξεπερνάνε κάθε προηγούμενο. Πολλοί γνωστοί καλλιτέχνες μόλις πήραν μια καινούργια πρωτοβουλία για μια συναυλία στις 2 Ιούλη στο Λονδίνο που θα βάλει στο στόχαστρο τις πολιτικές των G8 που προκαλούν τη φτώχεια στην Αφρική. Ο Μπομπ Γκέλντοφ που βρίσκεται επικεφαλής της προσπάθειας κάνει ταυτόχρονα έκκληση για περικύκλωση των G8 από ένα εκατομμύριο διαδηλωτές στις 6 Ιούλη.

Μια νέα Γένοβα ετοιμάζει το αντιπολεμικό κίνημα στους G8 στή Σκωτία

Οι διοργανωτές των αντικαπιταλιστικών διαδηλώσεων στη Σκοτία ετοιμάζουν μια νέα Γένοβα από τις 2 ως τις 6 Ιούλη.

Οπως κάθε χρόνο, οι G8 θα συναντηθούν σε κλειστό κύκλο για να συζητήσουν τα σημαντικότερα ζητήματα για το μέλλον του πλανήτη. Οι κύριοι υπεύθυνοι για την παγκόσμια φτώχεια, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τις επιθέσεις στα εργασιακά δικαιώματα και τα δικαιώματα των μεταναστών, τους "προληπτικούς" πολέμους, έχουν δώσει το ραντεβού τους στο Γκλενίγκλς της Σκοτίας για να σχεδιάσουν τη στρατηγική που θα ακολουθήσουν και να κλιμακώσουν τις επιθέσεις τους. Στο τέλος θα προσπαθήσουν να εφαρμόσουν τις αποφάσεις τους χωρίς να δώσουν λογαριασμό σε κανένα.

Στα μάτια εκατομμυρίων ανθρώπων οι αποφάσεις τους δεν έχουν καμία νομιμοποίηση. Από τις αντικαπιταλιστικές διαδηλώσεις της Γένοβα τον Ιούλη του 2001, οι σύνοδοί τους έχουν γίνει ο νούμερο ένα στόχος του κινήματος. Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές ετοιμάζονται και φέτος να τους περικυκλώσουν.

Ο Τόνι Μπλερ μαζί με τον υπουργό Οικονομικών του, Γκόρντον Μπράουν, προσπαθούν να παρουσιάσουν ότι έχουν συγκεκριμένες προτάσεις για την ανακούφιση των χρεών του Τρίτου Κόσμου. Ο φόβος των διαδηλώσεων, τους έχει αναγκάσει να αλλάξουν ρητορική, ότι δήθεν αναζητούν λύσεις για την καταπολέμηση της φτώχειας και των υπόλοιπων προβλημάτων.

Είναι ψεύτικες διακηρύξεις. Οι G8 αρνούνται να συζητήσουν καν το αίτημα του κινήματος για κατάργηση των χρεών του Τρίτου Κόσμου. Αντίθετα στη Σκοτία, θα αποφασίσουν να εφαρμόσουν περισσότερα "διαρθωτικά προγράμματα", μέτρα που τα τελευταία χρόνια έχουν μετατρέψει σε κόλαση τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων. Μόλις πριν δύο εβδομάδες, η Παγκόσμια Τράπεζα αποφάσισε ότι το 40% της βοήθειας προς αυτές τις χώρες θα πηγαίνει σε ανθρώπους που ο βασικός τους ρόλος είναι να τις "συμβουλεύουν" να ιδιωτικοποιήσουν τις δημόσιες υπηρεσίες τους.

Αυτό εννοούν οι G8 όταν λένε ότι θα αυξήσουν τη βοήθειά τους προς τις αναπτυσσόμενες χώρες. Η παραπάνω απόφαση μάλιστα συνδυάστηκε με το διορισμό του Πολ Γούλφοβιτς ως επικεφαλής της Παγκόσμιας Τράπεζας. Είναι η κορύφωση της υποκρισίας ότι ένας από τους αρχιτέκτονες του πολέμου του Μπους στο Ιράκ, θα προσπαθήσει τώρα να "καταπολεμήσει" την παγκόσμια φτώχεια.

Οσο αυτοί καταστρώνουν τα σχέδιά τους, οι φτωχότεροι άνθρωποι πάνω στον πλανήτη συνεχίζουν να πληρώνουν 100 εκατομμύρια δολάρια την ημέρα στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την Παγκόσμια Τράπεζα. Οσο αυτοί δίνουν ψεύτικες υποσχέσεις για την εξάλειψη της φτώχειας, 30.000 παιδιά πεθαίνουν κάθε μέρα από αρρώστιες που οφείλονται στη φτώχεια.

Τα 420 δισεκατομμύρια δολάρια που ξοδεύουν οι ΗΠΑ σε στρατιωτικές δαπάνες κάθε χρόνο και τα 160 διεσεκατομμύρια δολάρια που έχουν δώσει μέχρι σήμερα για τον πόλεμο και την κατοχή του Ιράκ, θα αρκούσαν τόσο για να σταματήσει η καταστροφή του περιβάλλοντος όσο και για να εξαφανιστεί για πάντα η φτώχεια από τον πλανήτη.

Η συνέχιση του πολέμου είναι όμως στην ημερήσια διάταξη. Δεν ήταν τυχαία η προσπάθεια των αρχών της Σκοτίας να εμποδίσουν την αντιπολεμική διαδήλωση της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο της Βρετανίας. Οι G8 ξέρουν καλά ότι στη χώρα όπου πάνω από δύο εκατομμύρια κινητοποιήθηκαν ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ, η μαζικότητα των διαδηλώσεων εξαρτάται πάρα πολύ από το αν υπάρχει κομμάτι που βάζει στην ατζέντα των διαδηλώσεων τον τερματισμό του πολέμου και της κατοχής.

Γι'αυτό και οι διαδηλωτές καλούν σε μία νέα θύελλα διαμαρτυριών, που ξεκινούν στις 2 Ιούλη με διαδηλώσεις και συζητήσεις και κορυφώνονται στην μεγάλη αντικαπιταλιστική διαδήλωση στις 6 Ιούλη με κεντρικό συνθημα "Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός". Η μαζικότητα των διαδηλώσεων θα απομονώσει ακόμα περισσότερο τους 8 πλανητάρχες και θα βάλει φρένο στα σχέδιά τους.

Συναυλία "Live 8" ενάντια στους G8

Ο Μπομπ Γκέλντοφ, ο Πολ Μακάρτνεϊ, οι U2, η Μαράια Κάρεϊ, ο Ελτον Τζον, η Μαντόνα, οι Coldplay, οι REM, οι Scissor Sisters, η Dido, οι Cure, ο Sting, ο Ρόμπι Γουΐλιαμς, η Αννι Λένοξ και πολλοί άλλοι καλλιτέχνες θα παίξουν στη συναυλία που οργανώνεται στο Λονδίνο στις 2 Ιούλη με τίτλο"Live 8". Την ίδια μέρα θα γίνονται παράλληλες συναυλίες στη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ, τη Ρώμη, το Παρίσι και το Βερολίνο. Περιμένουν σχεδόν 2 εκατομμύρια θεατές και 2 δισεκατομμύρια τηλεθεατές σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Ομως ο ίδιος ο Μπομπ Γκέλντοφ που είναι η "ψυχή" της διοργάνωσης δεν μένει εκεί. Καλεί τον κόσμο να συμμετάσχει με την ίδια ορμή και στην αντικαπιταλιστική διαδήλωση στη Σκοτία, στις 6 Ιούλη. Η ιστοσελίδα του Live 8, κάνει ανοιχτή έκκληση σε όλους να παρακολουθήσουν τη συναυλία αλλά να πάνε και στη διαδήλωση.

Πόσο έχουν αλλάξει τα πράγματα. Ο Μπομπ Γκέλντοφ που έκανε την παραπάνω έκκληση πριν από 20 χρόνια ήταν ο οργανωτής των συναυλιών "Live Aid", που είχαν γίνει παγκόσμιο γεγονός, συγκεντρώνοντας φιλανθρωπική βοήθεια για την Αφρική.

Τώρα το "Live Aid" έχει γίνει "Live 8". Η λέξη βοήθεια έχει δώσει τη θέση της στους G8. Στο κέντρο της καμπάνιας δεν είναι η φιλανθρωπία, αλλά τα πολιτικά ζητήματα, το χρέος, οι κανόνες του εμπορίου και η βοήθεια των ισχυρών κρατών. Ολα τα ζητήματα που έχει ανοίξει το αντικαπιταλιστικό κίνημα.

Οπως γράφει το ρεπορτάζ του BBC "Οι διοργανωτές θέλουν οι συναυλίες να ιδωθούν σαν κομμάτι ενός κινήματος με τον άμεσο στόχο να επηρεάσουν τη σύνοδο των G8. Ισχυρίζονται ότι αυτό που χρειάζεται η Αφρική είναι αύξηση της βοήθειας σε ποσότητα και ποιότητα, καλύτερη στόχευση της βοήθειας, κατάργηση του χρέους των φτωχότερων χωρών, κατάργηση των δασμών στο εμπόριο που είναι ενάντια στο συμφέρον της Αφρικής".

Οπως δηλώνει χαρακτηριστικά ο Μπομπ Γκέλντοφ: "Πριν από 20 χρόνια ήθελα να δώσετε χρήματα, τώρα θέλω να δώσετε τη φωνή σας. Η φιλανθρωπία ποτέ δεν θα λύσει πραγματικά το πρόβλημα. Οι συναυλίες μας δεν θα είναι για φιλανθρωπία αλλά για πολιτική δικαιοσύνη. Είναι καιρός για δικαιοσύνη, και 20 χρόνια μετά ο κόσμος του Live Aid το απαιτεί".

Και στη Κύπρο

Συμμετοχή σε αυτή την καμπάνια που έχει πάρει τον τίτλο MAKE POVERTY HISTORY,(κάντε τη φτώχεια παρελθόν) θα έχει και η Κύπρος με τη συναυλία SAS BAND στις 16 Ιουνίου στο στάδιο Αντώνης Παπαδόπουλος στη Λάρνακα που διοργανώνει η εταιρεία Moonlight Productions. Ο λόγος για τον οποίο εμπλέκεται και το νησί μας σε αυτή τη για την καταπολέμηση της φτώχειας είναι η συμμετοχή στη συναυλία της Λάρνακας των Midge Ure (Ultravox), ενός εκ των δημιουργών του Live Aid το 1985 αλλά, και του Spike Edney (Keys Queen) ο οποίος συνέβαλε στην τότε συναυλία ως μουσικός παραγωγός καθώς επίσης (με την ίδια ιδιότητα) στο Mandela Concert. Στη συναυλία συμμετέχουν επίσης οι: Paul Young, Roger Taylor (Queen), Chris Thomson (Manfred Mann), Fish (Marillion), Jamie Moses (back-up guitar Queen), Fabba Girls και All Stars που αναμένεται να ταρακουνήσουν το κυπριακό κοινό και να του δώσουν την ευκαιρία να συμβάλει στη μεγάλη εκστρατεία της χρονιάς MAKE POVERTY HISTORY.

Είναι μια σημαντική ευκαιρία να συμμετέχουμε σε αυτή την εκπληκτική συναυλία και να ενώσουμε τη φωνή μας με εκατομμύρια ακτιβιστές σε ολόκληρο το κόσμο που θα εκφράσουν τη διαμαρτυρία τους για την πολιτική των G8. Είναι μια καλή ευκαιρία να ακουστεί ξανά δυνατά το σύνθημα «ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ».

ΔΙΕΘΝΗ

ΒΟΛΙΒΙΑ

Στα πρόθυρα εξέγερσης

Στα πρόθυρα της εξέγερσης βρίσκεται για μια ακόμα φορά η Βολιβία. Χιλιάδες διαδηλωτές πλημμύρισαν πριν από μερικές μέρες το κέντρο της Λα Παζ, της πρωτεύουσας, απαιτώντας την εκδίωξη των πολυεθνικών που εκμεταλλεύονται το φυσικό αέριο και την εθνικοποίηση των κοιτασμάτων. "Το κέντρο της Λα Παζ θύμιζε πεδίο μάχης" έγραφε την επόμενη μέρα ο ανταποκριτής της εφημερίδας Φαϊνάνσιαλ Τάιμς. "Τα ΜΑΤ χρησιμοποίησαν λαστιχένιες σφαίρες και δακρυγόνα ενάντια στα μέλη των συνδικαλιστικών οργανώσεων και των ριζοσπαστικών ομάδων των ιθαγενών που απαιτούσαν συντακτική συνέλευση και την εθνικοποίηση της βιομηχανίας αερίου".

Η διαδήλωση πυροδοτήθηκε από την απόφαση του Κάρλος Μέσα, του προέδρου της Βολιβίας, να προωθήσει χωρίς αλλαγές ένα νομοσχέδιο που πρότεινε η Γερουσία που προβλέπει ειδική φορολογία 38% στα έσοδα των επιχειρήσεων που εκμεταλλεύονται το φυσικό αέριο και αναθεώρηση των συμβάσεων που είχαν υπογράψει το 1996 με την τότε κυβέρνηση της Βολιβίας που έδιναν στις πολυεθνικές τον απόλυτο έλεγχο πάνω στα κοιτάσματα φυσικού αερίου για τα επόμενα σαράντα χρόνια.

Το υπέδαφος της Βολιβίας φιλοξενεί έναν αμύθητο πλούτο: οι ειδικοί εκτιμούν ότι τα αποθέματα φυσικού αερίου της ξεπερνούν τα 48 τρισεκατομμύρια κυβικά πόδια! Στον κατάλογο με τις χώρες της Λατινικής Αμερικής με σημαντικά κοιτάσματα φυσικού αερίου το όνομα της Βολιβίας βρίσκεται στη δεύτερη θέση.

Το έδαφος, όμως, της Βολιβίας φιλοξενεί μια απύθμενη φτώχεια. Στον κατάλογο των πλουσιότερων χωρών της Λατινικής Αμερικής η Βολιβία κατέχει την τελευταία θέση! Για τους εργάτες, τους άνεργους, τους αγρότες, τους ιθαγενείς η κατάσταση είναι απλά ανυπόφορη. Η Λα Παζ είναι περικυκλωμένη κυριολεκτικά από παραγκουπόλεις όπου ζούνε, σε άθλιες συνθήκες, χιλιάδες οικογένειες.

Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανένας το μίσος που νιώθουν οι απλοί άνθρωποι για τις πολυεθνικές και τους διάφορους "φίλους τους" στα υψηλά κλιμάκια της κοινωνίας και της εξουσίας της Βολιβίας. Ο προκάτοχος του Κάρλος Μέσα, ο Γκονζάλο Σάντσεζ ντε Λοσάντα, είχε αναγκαστεί να εγκαταλείψει, κυριολεκτικά νύχτα, το προεδρικό μέγαρο πριν από 18 μήνες όταν τόλμησε να υπογράψει μια προκλητική συμφωνία με τις πολυεθνικές που τους έδινε το δικαίωμα να εξάγουν τεράστιες ποσότητες αερίου στην γειτονική Χιλή, χωρίς κανένα πρακτικά αντάλλαγμα. Η συμφωνία είχε προκαλέσει ένα τεράστιο κύμα διαδηλώσεων, που μετατράπηκε σε μαζική εξέγερση μετά την βίαιη επίθεση των ΜΑΤ και του στρατού, που άφησε πίσω της δεκάδες διαδηλωτές νεκρούς.

Ο Κάρλος Μέσα, ένας διάσημος πρώην τηλεπαρουσιαστής, ανέβηκε στην εξουσία το 2003, μοιράζοντας μια ολόκληρη σειρά από υποσχέσεις. Η δημοτικότητά του εκείνη την εποχή βρισκόταν στα ουράνια. Πολύ γρήγορα, όμως, βρέθηκε στις συμπληγάδες: από τη μια μεριά στέκονταν οι πολυεθνικές και οι πλούσιοι φίλοι τους που απαιτούσαν μια γρήγορη επιστροφή στην "ομαλότητα". Στην άλλη πλευρά στέκονταν οι εργάτες, οι αγρότες, οι ιθαγενείς, οι φτωχοί των παραγκουπόλεων. Και οι συμβιβαστικές λύσεις, οι λύσεις που θα μπορούσαν με κάποιο μαγικό τρόπο να γεφυρώσουν το χάσμα που χωρίζει τις δυο πλευρές, υπήρχαν μόνο στα χαρτιά.

Οι δεκαοχτώ μήνες του Κάρλος Μέσα στην εξουσία ήταν δεκαοχτώ μήνες ατέλειωτων ζικ-ζακ ανάμεσα στα "ρεαλιστικά" σχέδια "ανάπτυξης της οικονομίας" και την απειλή μιας επανάληψης των γεγονότων του 2003, μιας νέας εξέγερσης δηλαδή. Τον Μάρτη υποσχέθηκε στο ΔΝΤ ότι δεν θα επικυρώσει το νομοσχέδιο της Γερουσίας. Στις 12 Μάη το επικύρωσε.

Το μόνο που κατάφερε, όμως, ήταν να εξαγριώσει και τις δυο πλευρές: οι πολυεθνικές -η βρετανική BP, η γαλλική Total, η βραζιλιάνικη Petrobas και οι άλλες "αδελφές"- απειλούν τώρα όχι μόνο να παγώσουν τις επενδύσεις τους αλλά και να σταματήσουν την παραγωγή. Την ίδια ώρα οι κυβερνήσεις της Γαλλίας και της Βρετανίας "υπενθυμίζουν" στην κυβέρνηση της Βολιβίας τις διμερείς οικονομικές συμβάσεις που έχουν υπογράψει- απειλώντας έμμεσα να τις ακυρώσουν αν δεν αναθεωρηθεί ο καινούργιος νόμος.

Ταυτόχρονα, όμως, το νομοσχέδιο εξαγρίωσε και τους εργάτες και τους φτωχούς. Αυτά είχε υποσχεθεί ο Μέσα το 2003; Μόνο και μόνο μια αναθεώρηση των παλιών προκλητικών συμβάσεων και μια νέα φορολογία για τις πολυεθνικές; Στην γειτονική Βενεζουέλα η κυβέρνηση του Τσάβες έχει κρατήσει κάτω από τον έλεγχό της τις πετρελαιοπηγές και χρησιμοποιεί -όπως καταγγέλλουν οι διεθνείς "σοβαρές" οικονομικές εφημερίδες- τα έσοδα για την παιδεία και την υγεία. Γιατί να μην γίνει το ίδιο και στη Βολιβία;

Τα σενάρια δίνουν και παίρνουν αυτές τις μέρες γύρω από το μέλλον της Βολιβίας. Θα καταφέρει ο Κάρλος Μέσα να παραμείνει στην εξουσία; Η θα έχει, μήπως, την τύχη του Λοσάντα; Μπορεί για την ώρα να επιβίωσε αφού η Γερουσία δεν έκανε δεκτή την παραίτηση του, αλλά ένα είναι το σίγουρο, ότι η Βολιβία θα συνεχίσει να παραμένει ένα από τα πιο θερμά σημεία του ηφαίστειου που ονομάζεται Λατινική Αμερική.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Εκλογική νίκη για το Respect

Για πρώτη φορά στην ιστορία του το Εργατικό Κόμμα κέρδισε τις εκλογές για τρεις συνεχείς φορές. Παρακολουθώντας τα αποτελέσματα και βλέποντας τον πρωθυπουργό Μπλερ στα κανάλια είχε το ύφος του ηττημένου παρά κάποιου που μόλις έγραψε ιστορία. Ο λόγος για αυτό ήταν ο πόλεμος του Ιράκ.

Η επίδραση του πολέμου στο Ιράκ ήταν η μετατόπιση του εκλογικού σώματος προς τα αριστερά. Έχει ριζοσπαστικοποιήσει τη νεολαία και δημιούργησε μια ολόκληρη νέα γενιά ακτιβιστών. Αν και ο αριθμός εκείνων που ψήφισαν το Εργατικό Κόμμα ήταν πολύ μικρότερος απ' ότι για δεκαετίες τώρα, εντούτοις εκείνοι που επωφελήθηκαν δεν ήταν οι Συντηρητικοί και η οι δεξιοί γενικά αλλά η αριστερά. Αυτό ήταν ένα σημαντικό επίτευγμα επειδή στο παρελθόν η απογοήτευση από τους Εργατικούς οδηγούσε στο να εκλέγονται οι Συντηρητικοί κι αυτό με τη σειρά του οδηγούσε στην ηττοπάθεια του κόσμου.

Τώρα υπάρχει μια καινούρια δύναμη στον ορίζοντα που ονομάζεται Respect. Πρόκειται για ένα συνασπισμό κομμάτων και οργανώσεων που δημιουργήθηκε μόλις 18 μήνες πριν από τις εκλογές συσπειρώνοντας γύρω του όλους εκείνους, ακτιβιστές και οργανώσεις, που πρωτοστάτησαν στις αντιπολεμικές διαδηλώσεις και στην καμπάνια ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ. Αυτό αποτελεί ένα σημαντικό επίτευγμα επειδή στο παρελθόν οι διασπάσεις στους κόλπους της αριστεράς επέτρεπαν στο Εργατικό Κόμμα να εξέρχεται από την εκλογική δοκιμασία ατιμώρητο παρά τις προδοσίες του.

Ο Τζορτζ Γκάλογουεϊ, ένας από τους ηγέτες του Respect, εκλέγηκε βουλευτής σε μια εργατογειτονιά στο ανατολικό Λονδίνο. Η τελευταία φορά πού είχε κερδίσει κάποιος από τα αριστερά του Εργατικού Κόμματος και εκλέγηκε βουλευτής ήταν πριν από 60 χρόνια, όταν το Κομμουνιστικό Κόμμα μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο έβγαλε 3 βουλευτές στις εκλογές του 1945. Υπάρχει όμως μια μεγάλη διαφορά μεταξύ του Respect και του Κομμουνιστικού Κόμματος (ΚΚ) τότε και σήμερα. Το Respect είναι μια ανερχόμενη δύναμη ενώ το ΚΚ βρίσκεται σε πτωτική πορεία, το Respect χρηματοδοτείται αποκλειστικά από τους υποστηρικτές του, ενώ το ΚΚ έπερνε οικονομική ενίσχυση και στήριξη από την τότε Σοβιετική Ένωση και απολάμβανε την αίγλη λόγω της νίκης ενός συμμάχου ενάντια στο φασισμό.

Η εκλογή όμως του Τζορτζ Γκάλογουεϊ δεν είναι το μόνο επίτευγμα για το Respect στις πρόσφατες βουλευτικές εκλογές. Σε άλλες τρεις περιοχές το Respect πήρε 27%, 20% και 20% των ψήφων. Στις περιοχές που το Respect είχε κατεβάσει υποψήφιους τα ποσοστά του ξεπέρασαν κατά μέσον όρο το 5%. Αυτό αποτελεί μεγάλο επίτευγμα για ένα καινούριο κόμμα με μια παρουσία μόλις 18 μηνών.

Το επίτευγμα αυτό ήταν το αποτέλεσμα του ξεπερέσματος του σεκταρισμού από τους ακτιβιστές και τις οργανώσεις που βρίσκονται στα αριστερά του Εργατικού Κόμματος. Η μεγάλη πλειονότητα αυτών ρίχτηκαν στη δουλειά με ενθουσιασμό για το νέο κόμμα. Στη διάρκεια ολόκληρης της προεκλογικής εκστρατείας κυριαρχούσε η συντροφικότητα και η αλληλεγγύη ανάμεσα στα μέλη των συνεργείων που μοιράζαμε φυλλάδια στους δρόμους κι από σπίτι σε σπίτι. Οι μεγάλες διαδηλώσεις και οι εκστρατείες ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ μας έφεραν όλους μαζί και τσιμέντωσαν αυτή την πρωτόγνωρη ενωτική ικανότητα των υποστηρικτών του Respect. Η ανταμοιβή ήταν τό ίδιο το εκλογικό αποτέλεσμα. Τώρα μπορούμε να αντικρύζουμε το μέλλον με αυτοπεποίθηση και να προχωρήσουμε προς τα εμπρός.

Δημήτρης Χατζηδημητρίου, Β. Λονδίνο

Το κίνημα δικάζει τον Μπους στην Πόλη

Στις 23 Ιούνη αρχίζει στην Κωνσταντινούπολη το "Παγκόσμιο Δικαστήριο για το Ιρακ" -μια αντιπολεμική σύνοδος ενάντια στα εγκλήματα του Μπους και των φίλων του σε βάρος του ιρακινού λαού. Το "Δικαστήριο" θα ανοίξει με μια συνέντευξη τύπου και μια μεγάλη συγκέντρωση με ομιλητές γνωστές προσωπικότητες που έχουν αντιταχθεί στον πόλεμο και την κατοχή του Ιρακ -ανάμεσά τους ο Χανς φον Σπόνεκ, πρώην επιθεωρητής όπλων του ΟΗΕ και ο Ντένις Χάλιντεϊ, πρώην υπεύθυνος του προγράμματος ανταλλαγής πετρελαίου με τρόφιμα του ΟΗΕ στο Ιράκ.

Το "Δικαστήριο" θα συνεχιστεί στις 24, 25 και 26 Ιούνη (Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή) στο ισόγειο του ιστορικού Παλατιού του Τοπ Καπί με συζητήσεις, εκθέσεις φωτογραφίας, πολιτιστικές εκδηλώσεις με καλλιτέχνες από το Ιρακ κλπ. Η Σύνοδος θα κλείσει την Κυριακή με ένα μεγάλο συλλαλητήριο-συναυλία οργανωμένα από την "Συμμαχία για την Παγκόσμια Ειρήνη και Δικαιοσύνη" (ΒΑΚ) στην Πλατεία του Σουλταναμέντ (το ιστορικό κέντρο της Κωνσταντινούπολης). Στις 27 Ιούνη οι "ένορκοι" θα ανακοινώσουν την "ετυμηγορία" τους με μια συνέντευξη τύπου.

Στο "Δικαστήριο" θα μιλήσουν δεκάδες προσωπικότητες του αντικαπιταλιστικού και του αντιπολεμικού κινήματος, ανάμεσά τους ο Γουόλντεν Μπέλο, ο Σαμίρ Αμίν κάι η Αρουντάτι Ρόι.

Αριστερό ΟΧΙ στο Ευρωσύντα

Ανταρσία ενάντια σ

Το σαρωτικό «ΌΧΙ» που βγήκε από τις κάλπες του δημοψηφίσματος στη Γαλλία είναι ένα συγκλονιστικό μήνυμα για κάθε εργαζόμενο, για κάθε ακτιβιστή, για όλη την Αριστερά.

Οι μετασεισμικές δονήσεις από τα δημοψηφίσματα στη Γαλλία και Ολλανδία έχουν πανικοβάλει τις άρχουσες τάξεις της Ευρώπης. Στη Βρετανία η κυβέρνηση Μπλερ έντρομη πάγωσε τη διαδικασία για διεξαγωγή δημοψηφίσματος που επρόκειτο να γίνει το 2006 ενώ το ίδιο αποφάσισαν και οι κυβερνήσεις της Τσεχίας και Πολωνίας.

Όλες οι «βαθυστόχαστες» αναλύσεις των οπαδών του νεοφιλελευθερισμού για το γαλλικό και ολλανδικό «Όχι» περιστρέφονται γύρω από τον δήθεν 'παραδοσιακό' γαλλικό εθνικισμό, τους φασίστες του Λεπέν, τη ξενοφοβία και στην 'αντίθεση στην ένταξη της Τουρκίας'.

Το ερώτημα που χρειάζεται ν' απαντήσουν όλοι αυτοί όμως είναι, γιατί αφού η κυβέρνηση και η συντριπτική πλειοψηφία κομμάτων και οργανώσεων ήταν υπέρ του «Ναι» η πλειοψηφία των γάλλων (55%) και ολλανδών (60%) ψήφισαν «Όχι»;

Και όμως, το «Όχι» στη Γαλλία ήταν ένα αριστερό «Όχι», ένα «Όχι» των γάλλων εργατών και της νεολαίας (βλ. δίπλα ανταπόκριση από το Παρίσι) που εδώ και μια δεκαετία αντιστέκονται στις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις. Ο κόσμος που έκανε απεργίες, καταλήψεις και διαδηλώσεις ενάντια σε όλα τα μέτρα που έρχονταν με τη μορφή 'ευρωπαϊκών πακέτων' είπε ένα συνολικό «Όχι» στο Ευρωσύνταγμα, σε ολόκληρη την πολιτική της αγοράς.

Οι καταβολές του «Όχι»

Ο σεισμός του γαλλικού «Όχι» δεν ήρθε από το πουθενά. Ήταν η θεαματική είσοδος μιας νέας, ιστορικής εποχής, που έχει τις ρίζες της στον 'καυτό' Δεκέμβρη του 1995 στη Γαλλία όταν έγινε η μεγαλύτερη έκρηξη εργατικών αγώνων μετά το Μάη του 1968. Για εβδομάδες οι δημόσιοι υπάλληλοι έκαναν αλλεπάλληλες απεργίες και τεράστιες διαδηλώσεις ενάντια στο δεξιό, νεοεκλεγέντα τότε, Σιράκ που άνοιξε το ασφαλιστικό στο Δημόσιο και ξεκίνησε τις ιδιωτικοποιήσεις.

Ο Δεκέμβρης του '95 ήταν η αρχή μιας μεγάλης σύγκρουσης με τη δεξιά που συνεχίστηκε το '96 και το '97. Όλες αυτές οι μάχες τσάκισαν τη Δεξιά που έχασε στις εκλογές του 1997. Οι αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας συνεχίστηκαν και το '98 - '99 ενάντια στην συγκυβέρνηση Σοσιαλιστών, Κομμουνιστών και των Πράσινων, που στη θητεία της έγιναν περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις από τα προηγούμενα χρόνια.

Το Νοέμβρη του 2000 στη Νίκαια 100.000 διαδηλωτές περικύκλωσαν τη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ. Χαρακτηριστικό της ριζοσπαστικοποίησης που συνέχισε να απλώνεται σε όλα τα επίπεδα στη Γαλλία ήταν και η εμφάνιση οργανώσεων όπως το ATTAC και η Συνομοσπονδία των Αγροτών με ηγέτη τον Ζοζέ Μποβέ. Το νέο αντικαπιταλιστικό κίνημα που είχε γεννηθεί στο Σιάτλ το '99, κατάφερε να γίνει ένα εκρηκτικό μίγμα μαζί με την εμπειρία του 'Δεκέμβρη του '95.

Τον Απρίλη του 2002 η δεξιά επιστρέφει. Το δίδυμο Σιράκ-Ραφαρέν είχε να αντιμετωπίσει ξανά αντιστάσεις. Το 2003 το αντιπολεμικό κίνημα ξανάβγαλε χιλιάδες κόσμο στο δρόμο κι ακολούθησε το 2ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στο Παρίσι με τη συμμετοχή 100.000 ακτιβιστών.

Το εργατικό κίνημα συνεχίζει μέχρι σήμερα να είναι η μεγάλη απειλή για την κυβέρνηση της Δεξιάς. Το καλοκαίρι του 2004 ξέσπασαν απεργίες σε πολλούς χώρους χωρίς τον έλεγχο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας αλλά και φέτος, το Γενάρη και το Μάρτη 2005.

Οι προοπτικές

Το «Όχι» στο Ευρωσύνταγμα είναι μια κορυφαία στιγμή νίκης όλων αυτών των σκληρών αγώνων που έδωσε η εργατική τάξη στη Γαλλία. Γι' αυτό τρομοκρατήθηκαν τόσο πολύ οι αντίπαλοί μας. Την Κυριακή 29 Μάη είδαν μπροστά τους το φάντασμα του Δεκέμβρη του '95 και του Μάη του '68.

Όμως δεν είναι μόνο αυτό. Όπως δείχνουν οι δημοσκοπήσεις το «Όχι» στο Ευρωσύνταγμα πήρε διαστάσεις επιδημίας σε πολλές άλλες χώρες, όπως στη Βρετανία όπου το «Όχι» συγκεντρώνει ένα 75%!

Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος στη Γαλλία συνιστά ανταρσία πρώτου μεγέθους απέναντι στους πλούσιους και τους ισχυρούς σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Ευρώπης.

Είναι μια απάντηση στις κυβερνήσεις, στους εργοδότες αλλά και στις ηγεσίες των συντεχνιών που μάς παρουσιάζουν την «ευρωπαϊκή πορεία» σαν μονόδρομο και τις προσταγές της ΕΕ σαν απαράβατες.

Οι προοπτικές που ανοίγονται είναι μεγάλες. Το «Όχι» μπορεί να γίνει σημείο αναφοράς οργανώσεων, κομμάτων, εργατικών συνδικάτων και κοινωνικών ομάδων. Με την επιτυχία αυτή ανοίγουν καινούργιες δυνατότητες για το αντικαπιταλιστικό και συγκεκριμένα για το εργατικό κίνημα στην Ευρώπη αλλά κι εδώ στην Κύπρο.

Ανοίγεται η προοπτική για εξάπλωση της επιδημίας της κοινωνικής ανυπακοής και των ανταρσιών της βάσης προς τις ηγεσίες κομμάτων και συντεχνιών, όπως είδαμε να γίνεται στην ΠΑΣΥΔΥ με το θέμα της επέκτασης του ορίου αφυπηρέτησης και παράλληλα, μπορεί να μεγαλώσει την αυτοπεποίθηση για αντίσταση στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές ολόκληρων κομματιών της κοινωνίας, των εργαζομένων στο δημόσιο και ημικρατικό, των εκπαιδευτικών, των φοιτητών και μαθητών.

Οι γάλλοι και οι ολλανδοί εργαζόμενοι μάς άνοιξαν το δρόμο για να γίνει ο αέρας του «Όχι» στο Ευρωσύνταγμα ένα «Όχι» σε κάθε επίθεση των αφεντικών σε κάθε χώρο σε όλη την Ευρώπη.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Η ετυμηγορία των γάλλων εργαζομένων μέσα από το δημοψήφισμα της 29 Μάη, όπως και το παρεπόμενο ολλανδικό Όχι, ήταν μια ξεκάθαρη καταδίκη των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που εφαρμόζουν οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις. Από την κυβέρνηση του Μπλερ, του Σρέντερ, μέχρι του Καραμανλή και του Παπαδόπουλου. Η καταψήφιση του Ευρωσυντάγματος ήταν μια εξέγερση ενάντια στους διάφορους Ταλιαδώρους και Κεραυνούς της Ευρώπης που μάς θέλουν να δουλεύουμε σκληρότερα, και για περισσότερα χρόνια στο όνομα του παγκόσμιου ανταγωνισμού.

Διαβάστε πιο κάτω την ανταπόκριση από το Παρίσι του Nick Barret της οργάνωσης LCR (Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα)

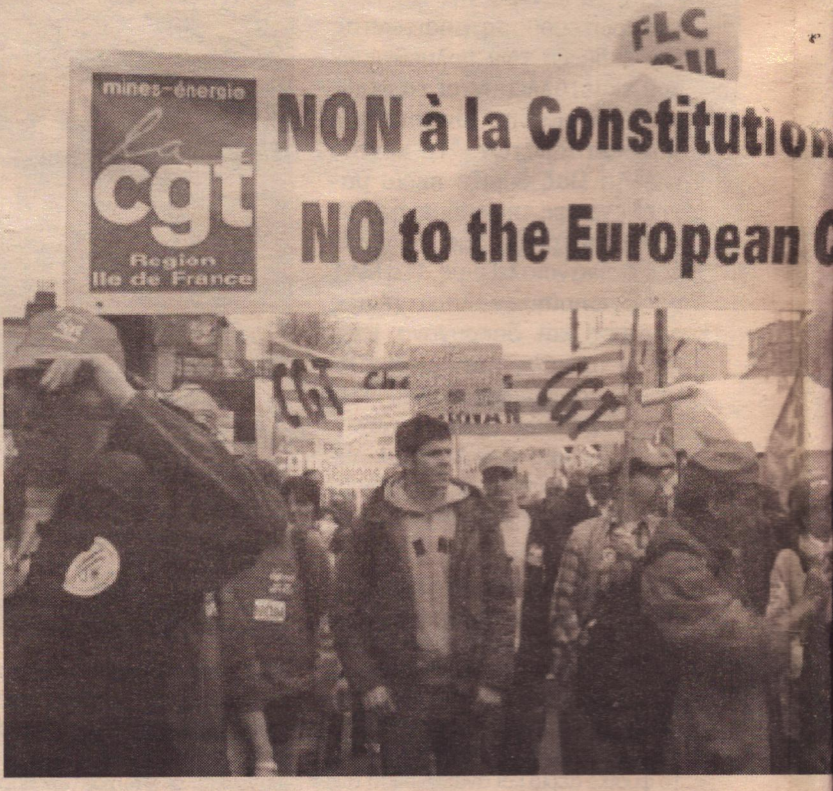

Το ΟΧΙ ανοίγει δρόμο για μια Νέα

Την Κυριακή 29 Μάη ένα φοβερό δημοψήφισμα σε όλη τη Γαλλία απέρριψε με 55% την πρόταση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για ένα Ευρωσύνταγμα, βυθίζοντας τη δεξιά νεοφιλελεύθερη Ευρώπη και την αριστερά τύπου Μπλερ σε βαθειά κρίση.

Δεν πρέπει να κάνουμε λάθος σ' αυτό. Πρόκειται για μια νίκη της γαλλικής εργατικής τάξης, των φτωχών, της νεολαίας, της αληθινής αριστεράς, της Γαλλίας των από κάτω. Τα νούμερα είναι αποστομωτικά. Στη Μασσαλία, τη γενέτειρα του μαζικού κινήματος των τελευταίων δέκα χρόνων, 63% απέρριψαν το νεοφιλελεύθερο σύνταγμα. Στην περιοχή Πα ντε Καλαί, στο Βορρά, που έχει σαρωθεί από τα κλεισίματα των εργοστασίων, 69,5% ψήφισαν Όχι. Στην περιοχή Λανγκεντόκ Ρουσιγιόν γύρω από το Μονπελιέ και το Περπινιάκ όπου υπάρχει ένα από τα υψηλότερα ποσοστά ανεργίας νέων σε όλη τη χώρα, 63% ψήφισαν Όχι. Στα εργατικά προάστια του Παρισιού υπήρχαν σκορ μέχρι και 73% ενάντια στο Ευρωσύνταγμα. Ήταν μια ταξική ψήφος. Το 80% των χειρωνακτών εργατών ψήφισαν Όχι. Το 60% των νέων κάτω από τα 25 ψήφισαν Όχι ενώ 90% των διευθυντών ψήφισαν Ναι, και τα πλούσια διαμερίσματα του Παρισιού, όλα ψήφισαν Ναι.

Για πρώτη φορά τα τελευταία είκοσι χρόνια, η λαϊκή ψήφος έδωσε πλειοψηφία σε μια αριστερή απόρριψη των νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

Όμως το αποτέλεσμα δεν ήταν προδιαγεγραμμένο. Πριν από 8 χρόνια το Ναι ήταν πολύ μπροστά στα γκάλοπ. Όμως κόσμος από το αντικαπιταλιστικό κίνημα, από το Attac, από το Κομμουνιστικό Κόμμα, από την αριστερή πτέρυγα του Σοσιαλιστικού Κόμματος και από την επαναστατική αριστερά βρέθηκαν μαζί σε ένα πρωτοφανές ενιαίο μέτωπο για να αντιμετωπίσουν την προπαγάνδα της άρχουσας τάξης. Συγκέντρωση τη συγκέντρωση, αντιπαράθεση την αντιπαράθεση, το να καταλάβεις το Ευρωσύνταγμα έγινε η εθνική ενασχόληση. Ο κόσμος διάβασε εκατοντάδες άρθρα του Ευρωσυντάγματος στο μετρό του Παρισιού πηγαίνοντας στη δουλειά. Το ίντερνετ έγινε πανίσχυρο όπλο για την αντιμετώπιση της αισχρής επίσημης προπαγάνδας.

Σημεία Καμπής

Το στρατόπεδο του Ναι κατηγορούσε το Όχι για όλα τα κακά, ότι είναι αντιευρωπαϊκό, λαϊκίστικο, οπισθοδρομικό, αλλά το Όχι άντεξε. Υπήρξαν μια σειρά σημεία καμπής.

Στο εσωτερικό δημοψήφισμα του Σοσιαλιστικού Κόμματος, παρά την τεράστια πίεση, το 42% των αγωνιστών του ψήφισαν Όχι το Δεκέμβρη. Σε μια ιστορική αντιπαράθεση μέσα στη μεγαλύτερη γαλλική εργατική συνομοσπονδία, το εθνικό συμβούλιο της CGT, ανέτρεψε τη θέση της ηγεσίας και κάλεσε υπέρ του Όχι. Έπειτα ήρθαν οι απεργίες του Φλεβάρη και του Μάρτη. Για πρώτη φορά το Όχι βρέθηκε μπροστά στα γκάλοπ.

Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε σε ποιο βαθμό όλα τα επίσημα ΜΜΕ, ο Σιράκ, η Δεξιά και μια πλειοψηφία του Σοσιαλιστικού Κόμματος έκαναν όλοι μαζί εκστρατεία υπέρ του Ναι. Μόνο ένα από τα κόμματα του Όχι, το Κομμουνιστικό Κόμμα, είχε δικαίωμα σε τηλεοπτικά σποτ. Σε ένα εξαιρετικό δείγμα αλληλεγγύης, το Κομμουνιστικό Κόμμα διέθεσε τον χρόνο που του αναλογούσε σε όλη την αριστερή συμμαχία για το Όχι. Η ηγέτης του ΓΚΚ Μαρι-Ζορζ Μπυφέ, οι αριστεροί σοσιαλιστές Μελενσόν και Εμανυελί, ο εκπρόσωπος της LCR Ολιβιέ Μπεζανσενό, ο δημόσιος υπάλληλος και ιδρυτής του ριζοσπαστικού δίκτυου Copernic, Υβ Σαλές, ο αγρότης Ζοζέ Μποβέ, όλοι έγιναν προσωπικότητες που σε εθνικό επίπεδο είχαν ταυτιστεί με το Όχι.

Τις τελευταίες βδομάδες της εκστρατείας, ο Σιράκ, η άρχουσα τάξη και το στρατόπεδο του Ναι κάλεσαν τους συμμάχους τους από όλη την Ευρώπη: Ήρθε ο Μπαρόζο, ο υπερ-νεοφιλελεύθερος πορτογάλος Πρόεδρος της Κομισιόν, ο Σρέντερ, ο Θαπατέρο, αλλά κανένα αποτέλεσμα.

Ένα σημαντικό σημείο είναι ότι αυτή η ψήφος είναι αριστερή ψήφος. Οι ρατσιστές, οι φασίστες και οι εθνικιστές πίσω από τον Λεπέν και τον Ντε Βιλιέ δεν κυριάρχησαν στις αντιπαραθέσεις, η ψήφος ήταν ενάντια στον αχαλίνωτο, νεοφιλελεύθερο καπιταλισμό, για μια κοινωνική Ευρώπη, όχι για εθνικισμό.

Είναι μήνυμα ελπίδας για όλους τους λαούς της Ευρώπης που παλεύουν ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Έχει στιγμιαία σταματήσει το χτίσιμο της καπιταλιστικής Ευρώπης και έδωσε στα κοινωνικά κινήματα χρόνο να αποφασίσουν πώς θα προχωρήσουν.

Όμως έχει επίσης μεγάλη σημασία για τη Γαλλία. Ο πρωθυπουργός Ραφαρέν παραιτήθηκε. Την Τρίτη (1/6) ο Σιράκ ανακοίνωσε νέα κυβέρνηση για να ηρεμήσει την κατάσταση, με πρωθυπουργό τον πιστό του, ντε Βιλπέν. Ο Σιράκ οργάνωσε το δημοψήφισμα επιδιώκοντας να ξανακερδίσει νομιμοποίηση. Και αντίθετα, τώρα έχασε κάθε αξιοπιστία στη διεθνή σκηνή και τον σιχαίνονται μέσα στη Γαλλία.

Το κρίσιμο ερώτημα είναι ποια είναι η εναλλακτική λύση από την αριστερά; Η διαχωριστική γραμμή στην Αριστερά είναι αν είσαι υπέρ ή κατά του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού. Η ηγεσία του Σοσιαλιστικού Κόμματος, ένα τμήμα των Πράσινων, μία από τις μεγάλες συνομοσπονδίες, η CFDT, όλοι έκαναν εκστρατεία υπέρ του Ναι. Μάλιστα ένα συνέδριο κρίσης του Σοσιαλιστικού Κόμματος θα διεξαχθεί το φθινόπωρο.

Η εκστρατεία του Όχι χτίστηκε μέσα από την ενότητα της αριστεράς στα μεγάλα ζητήματα των δημοσίων υπηρε-

...γμα από Γαλλία και Ολλανδία

...στα ευρωαφεντικά

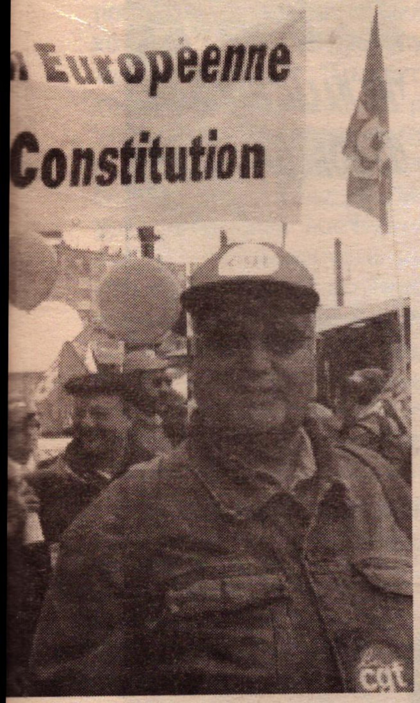

Σεν Ντενί: 70% ΟΧΙ στο Σύνταγμα

Η εμπειρία που έζησε το γαλλικό εργατικό κίνημα και η ριζοσπαστική αριστερά στο σύνολό της, τη ζήσαμε όλοι μας κι ο καθένας μας σε κάθε γειτονιά, σε κάθε πόλη, σε κάθε προάστιο και χώρο εργασίας.

Πάνω από χίλιες συντονιστικές επιτροπές δημιουργήθηκαν σε όλη τη Γαλλία με κοινό στόχο το «Όχι στο Σύνταγμα της Ευρώπης των πλουσίων και του πολέμου».

Αυτή η σημαντική εμπειρία βιώθηκε μ' ένα έντονο και γεμάτο δράση τρόπο στην πόλη του Σεν Ντενί. Αυτό το λαϊκό προάστιο των 100.000 κατοίκων στα περίχωρα του Παρισιού, ζει εδώ και χρόνια με άγριο τρόπο την καπιταλιστική επίθεση. Η βιομηχανική κρίση έριξε στην ανεργία πάνω από 15% των εργαζομένων. Το χτύπημα ενάντια στις υπηρεσίες του δημοσίου και η διάλυση τους επηρεάζει ακόμα περισσότερο τους κατοίκους αυτής της πόλης που είχαν ακόμη περισσότερη ανάγκη από τα δημόσια σχολεία, τα νοσοκομεία, τα ταχυδρομεία κλπ.

Ο αγώνας ενάντια στο Ευρωσύνταγμα έδωσε μια μοναδική ευκαιρία να συνεχιστεί η παράδοση εργατικών αγώνων σ' αυτή την πόλη, γνωστή σαν η «Κόκκινη» Σεν Ντενί.

Έτσι από τον Οκτώβρη του 2004 και ανταποκρινόμενοι στην Εθνική Συντονιστική Επιτροπή για το «Όχι» δημιουργήσαμε μια τοπική επιτροπή.

Η πρωτοβουλία αυτή χτίστηκε με τη συμμετοχή του ΚΚ Γαλλίας, της Κομμουνιστικής Επαναστατικής Λίγκας (LCR), της συντεχνίας CGT, του τοπικού Κοινωνικού Φόρουμ αλλά και με τη συμμετοχή του δημάρχου και των αντιδημάρχων. Το Σεν Ντενί έχει αριστερό δήμαρχο από το 1892!

Έγιναν λοιπόν συγκεντρώσεις, μοιράστηκαν φυλάδια, οργανώθηκαν συζητήσεις σε όλες τις γειτονιές και τους εργατικούς χώρους.

Αποτέλεσμα αυτής της κοινής και συντονισμένης προσπάθειας ήταν το 70% του «Όχι» στο Ευρωσύνταγμα.

Τρανή απόδειξη τού ότι μόνο μέσα από κοινούς αγώνες μπορεί να χτιστεί και να κερδίσει το εργατικό και ριζοσπαστικό αριστερό κίνημα.

Αυτή η εκπληκτική εμπειρία έχει συνέχεια. Δυο μέρες μετά το δημοψήφισμα, την Τρίτη 31 Μαΐου, πάνω από 130 άτομα αντιπρόσωποι διαφόρων οργανώσεων και πολιτών συγκεντρώθηκαν σε κοινή σύσκεψη για ν' αποφασίσουν για το «τι κάνουμε τώρα;».

Επίκεντρο των συζητήσεων ήταν το πώς οργανώνουμε και πώς θα συντονίσουμε τις πάρα πέρα κινητοποιήσεις, απεργίες, το μοίρασμα φυλαδίων και πάνω απ' όλα το πώς κτίζουμε ένα κίνημα από τα κάτω πάνω σε μια κοινή βάση και πλατφόρμα.

Θεοδουλίτσα Κουλουμπρή
εκπρόσωπος CGT Συντονιστική Επιτροπή Σεν Ντενί

...α Αριστερά

σιών, των συντάξεων, της στέγασης, των δημοκρατικών δικαιωμάτων και της ειρήνης. Οι εκδηλώσεις είχαν ιστορικά μεγέθη, χιλιάδες συγκεντρώνονταν για να ακούσουν τους βασικούς ομιλητές του κινήματος σε μικρές πόλεις από τη μία ως την άλλη άκρη της χώρας. Φτιάχτηκαν περισσότερες από χίλιες τοπικές επιτροπές και συνελεύσεις. Αυτές οι επιτροπές θα συνεχίσουν να χτίζουν την αντίσταση στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, και θα οργανωθεί μια πανεθνική συνάντηση το φθινόπωρο. Υπάρχουν προτάσεις για μια Γενική Συνέλευση για το Ευρωσύνταγμα από όλες τις ευρωπαϊκές χώρες και θα μπορούσε να μπει στην ατζέντα του επόμενου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στην Αθήνα.

Ρήξη

Τις βδομάδες που έρχονται θα συζητιέται το ζήτημα της πολιτικής εναλλακτικής λύσης στην Ευρώπη και τη Γαλλία. Το Κομμουνιστικό Κόμμα κάλεσε συγκεντρώσεις για μια αριστερή εναλλακτική λύση. Εξελίσσεται μια σημαντική συζήτηση μέσα στο Κομμουνιστικό Κόμμα που αντανακλά μια ευρύτερη συζήτηση μέσα στο κίνημα και μέσα στην εργατική τάξη. Σε ποιο βαθμό είναι αποδεκτή και εφικτή μια συμμαχία με το σημερινό Σοσιαλιστικό Κόμμα για τις εκλογές του 2007.

Οι περισσότερες ελπίδες της εργατικής τάξης επικεντρώνονται στο τι θα κάνουν τώρα η ηγέτης του ΓΚΚ, Μαρί-Ζορζ Μπυφέ και ο νεαρός εκπρόσωπος της LCR, Ολιβιέ Μπεζανσενό. Χωρίς αμφιβολία, είναι η ευκαιρία που περίμενε η ριζοσπαστική και επαναστατική αριστερά. Η πιθανότητα να υπάρξει μαζικό σπάσιμο από τη γαλλική εκδοχή του Μπλερισμού είναι πολύ πραγματική. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και νέοι είναι έτοιμοι να μπουν σε μια τέτοια πρωτοβουλία. Αυτό είναι το τεστ το οποίο αντιμετωπίζει η επαναστατική αριστερά τις επόμενες βδομάδες. Πρέπει να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων.

Εκτεθειμένο το ΑΚΕΛ
Δημοψήφισμα εδώ και τώρα

Το συντριπτικό όχι των Γάλλων και των Ολλανδών στο Ευρωσύνταγμα, η δυναμική του Όχι που αναπτύχθηκε και οδήγησε τον Μπλερ να παγώσει το αγγλικό δημοψήφισμα αλλά και άλλες χώρες όπως το Βέλγιο, Τσεχία, Δανία, αφήνει την ηγεσία του ΑΚΕΛ εκτεθειμένη.

Εδώ και ένα χρόνο έχει υπογραφεί η Συνθήκη του Συντάγματος από τους ηγέτες της Ε.Ε ανάμεσα τους και ο Παπαδόπουλος. Από την πλευρά της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, παρόλο που οι ευρωβουλευτές του καταψήφισαν τη Συνθήκη στην ευρωβουλή, επίσημα το κόμμα κράτησε σιγή ιχθύος όλο αυτό το διάστημα για μια συνθήκη που περιλαμβάνει τόσο αντεργατικές και αντιδημοκρατικές πρόνοιες. Μόλις 11 μέρες πριν το γαλλικό δημοψήφισμα, όταν πια το ΟΧΙ στη Γαλλία φαινόταν σίγουρο, αποφάσισε η Κ.Ε. του ΑΚΕΛ την καταψήφιση της Συνθήκης. Ενώ θα 'πρεπε από την αρχή να καταγγείλει την Συνθήκη σαν μια συμφωνία των αρχουσών τάξεων των χωρών της Ευρώπης, για κοινές επιθέσεις ενάντια στους εργαζομένους, για κοινές περικοπές στην υγεία, στο κοινωνικό κράτος, στην παιδεία, στο συνταξιοδοτικό.

Η θέρμη και ο ενθουσιασμός με τον οποίον αγκάλιασαν οι κομματικές ομάδες βάσης την πρόταση της Κ.Ε, μιαν από τις λίγες αριστερές επιλογές που προτάθηκε στη βάση του κόμματος από την ηγεσία, δείχνει τη διάσταση που υπάρχει ανάμεσα στην ηγεσία του κόμματος και στις διαθέσεις της βάσης του.

Το πανώ και το φυλλάδιο της Εργατικής Δημοκρατίας στη φετεινή Πρωτομαγιάτικη εκδήλωση της ΠΕΟ ήταν και η μόνη αναφορά ενάντια στο Ευρωσύνταγμα

Από την άλλη η ηγεσία του ΑΚΕΛ μένει εκτεθειμένη αφού δεν έχει καν απαιτήσει τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος παρά μόνο έχει συγκατανεύσει στην επικύρωση του Ευρωσυντάγματος από τη βουλή.

Αλλά πάνω απ' όλα εκτίθεται η συνέπεια και η αξιοπιστία του ΑΚΕΛ σαν το κόμμα που μιλά εξ ονόματος της εργατικής τάξης και του λαού.

Δεν μπορεί να χαιρετίζει το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος «σαν απόρριψη των νεοφιλελεύθερων κοινωνικοοικονομικών πολιτικών που θεσμοθετούνται μέσα από την Συνταγματική Συνθήκη και εφαρμόζονται στην Γαλλία εδώ και μερικά χρόνια» αλλά εδώ που πρωτίστως έχει ευθύνη και καθήκον να εναντιωθεί σε αυτές τις πολιτικές, στήριξε μέχρι σήμερα ιδεολογικά και πρακτικά, την ένταξη στην ΕΕ, το πρόγραμμα σύγκλισης και εναρμόνισης για ένταξη στην Ευρωζώνη.

Εκτός από την αρθρογραφία ορισμένων στελεχών του κόμματος, όπου συχνά ανέλυαν και τα «θετικά» σημεία της Συνθήκης, δεν υπήρξε καμιά ουσιαστική αντίδραση από το κόμμα της εργατικής τάξης με τη μορφή εκστρατείας και κινητοποιήσεων ενάντια στο Ευρωσύνταγμα. Ούτε βέβαια υπήρξε αντίδραση κι από το συνδικαλιστικό του όργανο, την ΠΕΟ. Ούτε για το όριο αφυπηρέτησης, την ακρίβεια, τις ιδιωτικοποιήσεις, τις μηδενικές αυξήσεις στον δημόσιο και ημικρατικό τομέα, τα ελαστικά ωράρια, την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση κλπ. Μα για όλα αυτά ακριβώς είναι που κατέβηκαν στους δρόμους οι Γάλλοι εργάτες τα τελευταία χρόνια και ενάντια σε όλ' αυτά ήταν που ψήφισαν Όχι στο Ευρωσύνταγμα.

Ποιό αντίκρισμα μπορεί να έχει η καταψήφιση του Ευρωσυντάγματος στη βουλή από το ΑΚΕΛ για την ελληνοκυπριακή εργατική τάξη εάν δεν μεταφραστεί σε πρωτοβουλίες και δράση ενάντια σε κάθε προσπάθεια της κυβέρνησης και των εργοδοτών για εφαρμογή της νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Ποιο νόημα άλλωστε μπορεί να έχει το σύνθημα «μια άλλη Ευρώπη είναι εφικτή» που ενστερνίζεται και το ΑΚΕΛ;

Το Ευρωσύνταγμα είναι εδώ για τα αφεντικά και τους στόχους τους, για το κτίσιμο της δικής τους Ευρώπης του κέρδους, του πολέμου και του ρατσισμού και όχι της κοινωνικής Ευρώπης των εργαζομένων και των απλών ανθρώπων. Οι εργοδότες και οι κυβερνήσεις που τους στηρίζουν δεν πρόκειται να κάνουν υποχωρήσεις που θα ανατρέπουν τους σχεδιασμούς τους εκτός κι αν ανατρέψουμε τα σχέδια τους, μέσα από τους αγώνες και την δράση μας. Αυτό δεν είναι ουτοπία, μια άλλη Ευρώπη είναι πράγματι εφικτή. Οι Γάλλοι και Ολλανδοί εργαζόμενοι δείχνουν το δρόμο.

Μυριάνθη Λοΐζου

Καραμανλής και Παπαδόπουλος σταθεροί υποστηρικτές των αμερικανών και της κατοχής του Ιράκ

Στις 21-22 Ιούνη στις Βρυξέλες ΗΠΑ και Ευρωπαϊκή Ενωση μαζί διοργανώνουν μια προκλητική φιέστα. Καλούν την "κυβέρνηση" του Ιράκ για να εκθέσει τις απόψεις της και να ζητήσει βοήθεια από 80 κράτη που θα παρίστανται. Καλούν δηλαδή την κατοχική κυβέρνηση, τις μαριονέτες που έχουν στήσει οι Αμερικάνοι στο Ιράκ, να πουν τα "σχέδιά τους για το μέλλον" και να δεσμευτούν όλες οι χώρες ότι θα τους βοηθήσουν.

Η πρόσκληση της Κομισιόν δεν διαφέρει από ανακοίνωση του Μπους: "Είναι ευκαιρία να κινητοποιηθεί διεθνής υποστήριξη για τη μεταβατική κυβέρνηση του Ιράκ και τους θεσμούς της". Η συνάντηση θα γίνει σε επίπεδο Υπουργών Εξωτερικών, δηλαδή ο Μολυβιάτης και ο Ιακώβου θα είναι εκεί για να περηφανευτούν για τα τόσα πολλά που έχουν προσφέρει στην κατοχή του Ιράκ και να εισπράξουν για άλλη μια φορά τις ευχαριστίες των αμερικανών για τη «σταθερή υποστήριξη» που τους προσφέρουν όπως έγινε πρόσφατα κατά την επίσημη επίσκεψη των αμερικανών Γερουσιαστών στη Λευκωσία.

Οι δυό υπουργοί θα έχουν μάλιστα και την "τιμή" να σφίξουν το χέρι των συνεργατών της κατοχής που δολοφονούν καθημερινά την ιρακινή αντίσταση.

Στις 31 Μάη, η κυβέρνηση του Καραμανλή έδωσε και επίσημα την ψήφο της υπέρ της κατοχής στο Ιράκ. Το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, στο οποίο συμμετέχει για δύο χρόνια η Ελλάδα, ανανέωσε ομόφωνα την έγκρισή του στην παραμονή της "πολυεθνικής δύναμης" στο Ιράκ, δηλαδή των κατοχικών δυνάμεων. Υπέρ ψήφισε και ο πρέσβης της ελληνικής κυβέρνησης, Αδαμάντιος Βασιλάκης.

Εν τω μεταξύ, συνεχίζονται οι αποκαλύψεις για τα συγκεκριμένα παζάρια που εξελίχθηκαν στις πρόσφατες συναντήσεις του Καραμανλή και του Υπουργού Αμυνας με τον Μπους και τον Ράσμφελντ αντίστοιχα.

Στο στρατιωτικό περιοδικό "Αμυντικά Θέματα" του Ιούνη, αναφέρονται αναλυτικά οι εξοπλισμοί τους οποίους ζήτησε η ελληνική κυβέρνηση και πήρε θετική ανταπόκριση από τις ΗΠΑ. Το μεγάλο "πακέτο" είναι τα δύο πολεμικά πλοία Arleigh Burke, τα οποία αν περάσουν στην ελληνική κυβέρνηση ανατρέπουν κατά πολύ την ισορροπία δυνάμεων στο Αιγαίο, δημιουργώντας "πυραυλική ομπρέλα" και ανοίγουν νέο κύκλο ανταγωνισμών με την Τουρκία. Εκτός των άλλων, το περιοδικό εξηγεί ότι επειδή τα συγκεκριμένα πλοία είναι τεράστια (πλήρωμα 350 ατόμων το καθένα) θα χρειαστούν καινούργιες εγκαταστάσεις στη Σούδα και τη Σαλαμίνα και άρα περισσότερα έξοδα. Ενας από τους λόγους που οι ΗΠΑ είναι πρόθυμες να δώσουν τα πλοία σύμφωνα με το περιοδικό είναι η "καλή διαγωγή" και ο ρόλος που έπαιξε η ελληνική φρεγάτα που πήγε στον Περσικό Κολπο στην έναρξη του πολέμου στο Ιράκ. Είναι μια δικαίωση για τον ναύτη Γιώργο Μοναστηριώτη που αρνήθηκε να επιβιβαστεί σ' αυτή τη φρεγάτα απέναντι σε όλους που τότε ισχυρίζονταν ότι η φρεγάτα δεν έχει εμπλοκή στον πόλεμο.

Η ελληνική κυβέρνηση ζήτησε επίσης και άλλου τύπου πλοία, 50 αμφίβια τεθωρακισμένα σαν αυτά που χρησιμοποιούν οι ΗΠΑ από τον πόλεμο του Βιετνάμ και "καμιά δεκαριά αεροπλάνα". Το περιοδικό εξηγεί ότι η "στρατηγική συμμαχία" του Καραμανλή με τον Μπους υποχρεώνει την ελληνική κυβέρνηση να αγοράσει και F-16 από τις ΗΠΑ, αλλά βέβαια δεν μπορεί να αρνηθεί τη δέσμευση να αγοράσει και αεροσκάφη Eurofighter από την Ευρώπη. Οι δαπάνες των εξοπλισμών θα εκτοξευθούν στα ύψη.

Σε στρατηγικό επίπεδο, γίνεται λόγος για ένα "τρίπτυχο στρατηγικών μεταφορών από την Κεντρική Ευρώπη προς τη Μέση Ανατολή". Με κέντρο την Ελλάδα, εννοείται. Το τρίπτυχο αποτελείται από το Πολυεθνικό Κέντρο Συντονισμού στην Αθήνα, το Κέντρο Εκπαίδευσης και Επιχειρήσεων στη Σούδα και τη Θεσσαλονίκη από το λιμάνι της οποίας θα γίνονται "σημαντικές μεταφορές ευρωπαϊκού υλικού, στα πλαίσια της ανοικοδόμησης της χώρας".

Τα "θετικά" αποτελέσματα των συναντήσεων της ελληνικής κυβέρνησης με τις ΗΠΑ έχουν αρχίσει πλέον να μετρούνται με συγκεκριμένα νούμερα. Ανέρχονται σε δισεκατομμύρια ευρώ που φεύγουν από τις τσέπες των εργαζομένων και γίνονται τανκς, αεροπλάνα, φρεγάτες και πύραυλοι. Η κυβέρνηση Καραμανλή έχει ανέβει για τα καλά στο άρμα της κατοχής του Ιράκ και μαζί της βρίσκονται όχι μόνο οι ΗΠΑ, αλλά και η ΕΕ και ο ΟΗΕ. Ο Τάσσος Παπαδόπουλος και το ΑΚΕΛ που πρόσφεραν πρόθυμα κάθε βοήθεια και διευκόλυνση στους αμερικανοβρετανούς από την αρχή του πολέμου περιμένουν να εισπράξουν εκτός από τις ευχαριστίες των αμερικανών και τα σχετικά ανταλλάγματα στο κυπριακό.

Ολες αυτές οι αποκαλύψεις είναι όπλο στα χέρια των εργαζόμενων σε Ελλάδα και Κύπρο που αντιστέκονται στη πολεμοκάπηλη πολιτική των Καραμανλή και Παπαδόπουλου.

Απο την δικοινοτική διαδήλωση στις 19 του Μάρτη που οργάνωσε η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο-Κύπρος στη Λευκωσία

Σταματήστε το ψυχροπολεμικό κλίμα

Μετά το αποτέλεσμα στο περσινό δημοψήφισμα για το σχέδιο Ανάν ένα ψυχροπολεμικό κλίμα απλώθηκε στο βορρά και στο νότο αντιστρέφοντας μεγάλο μέρος της καλής διάθεσης για επαναπροσέγγιση ανάμεσα στους απλούς ε/κ και τ/κ. Μιας καλής διάθεσης που επικράτησε με το άνοιγμα των οδοφραγμάτων το Απρίλη του 2003 μετά τες μαζικές διαδηλώσεις των τ/κυπρίων.

Τώρα με τον θόρυβο που ξέσπασε για την εκμετάλλευση των ε/κ περιουσιών στο βορρά ένα ακόμα ζήτημα έρχεται να επιβαρύνει τες σχέσεις ανάμεσα στις δυο κοινότητες.

Τα δικαστήρια στο νότο έχουν αρχίσει να εκδίδουν εντάλματα σύλληψης ενάντια σε τ/κ και ξένους που κατοικούν στο βορρά με την κατηγορία ότι καταπατούν την περιουσία ε/κυπρίων.

Σύμφωνα με νόμο που ψήφισε ομόφωνα η βουλή, μέσα στο Μάρτη, οι ποινές για το αδίκημα αυτό έχουν αυξηθεί ώστε να μπει στην κατηγορία αδικημάτων για τα οποία μπορεί να εκδοθεί ευρωπαϊκό εντάλματα σύλληψης και να μπορεί έτσι η κυπριακή δημοκρατία να ζητά την εφαρμογή τους σε όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τα ευρωπαϊκά εντάλματα μπορούν να αγγίξουν ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού στο βορρά και είναι κυριολεκτικά βόμβα στα θεμέλια κάθε προσπάθειας επαναπροσέγγισης ανάμεσα σε ε/κ και τ/κ. Χαρακτηριστικά ο τ/κ δημοσιογράφος Χασάν Καχφετζίογλου διερωτάται σε άρθρο του αν τα δελτία της Ιντερπόλ μπορούν να χωρέσουν όλους τους τουρκοκύπριους!.

Οι εξελίξεις πρέπει να ανησυχούν κάθε αληθινό φίλο της επαναπροσέγγισης και της ειρήνης. Γιατί η δυναμική που πήραν οι δυνάμεις της ειρήνης με το άνοιγμα των οδοφραγμάτων δεν είναι ατέλειωτη. Οι προσπάθειες για να επιβληθούν λύσεις από τα πάνω ή να κερδιθούν «πόντοι» στο ζήτημα των περιουσιών μας οδηγούν πίσω στους παλιούς ανταγωνισμούς, οδηγούν τους απλούς ανθρώπους πίσω στον εθνικισμό της «δικής τους» πλευράς.

Τα δυο τελευταία χρόνια άλλαξαν πολλά πράγματα στα μυαλά των ανθρώπων. Το μίσος που είχαν κτίσει δεκαετίες συγκρούσεων και σφαγών κατάρρευσε σε πολλά σημεία όχι μόνο σε δυο όπως τα φυσικά οδοφράγματα. Η κυβέρνηση και τα κόμματα προσπάθησαν να αποτρέψουν τότε τον κόσμο να περάσει στην άλλη πλευρά αλλά δεν τα κατάφεραν. Αφού δεν τα κατάφεραν μέχρι τώρα να κλείσουν τα ανοίγματα στα οδοφράγματα προσπαθούν να κτίσουν ξανά το τείχος στα μυαλά των απλών ανθρώπων. Με την εκστρατεία των ενταλμάτων σύλληψης υπάρχει ανησυχητικά μεγάλη πιθανότητα να πετύχουν και τα δυο.

Τριάντα χρόνια πέρασαν από τον πόλεμο του 74. Οι απλοί άνθρωποι που βρήκαν καταφύγιο στο βορρά ή τον νότο ρίζωσαν, έκαμαν παιδιά και σπίτια. Προσπάθησαν να φτιάξουν καινούργια ζωή σε τόπο που δεν διάλεξαν αλλά τους έστειλε ο πόλεμος και οι σφαγές. Χρειάζονται ειρήνη και δημοκρατία. Όταν η κυβέρνηση εφαρμόζει τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της, αδειάζοντας την τσέπη μας και προσπαθεί την ίδια ώρα να μας παραπλανήσει δείχνοντας μας την «καταπάτηση» των περιουσιών στο βορρά παίζει ένα επικίνδυνο «παιχνίδι» και βάζει νερό στον μύλο του εθνικισμού.

Σταύρος Σιδεράς

Δικοινοτικά κοινά μνημόσυνα για τα αθώα θύματα των πολέμων στη Κύπρο 27 και 30 Ιούλη

Η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο-Κύπρος ετοιμάζει κοινά δικοινοτικά μνημόσυνα για τα αθώα θύματα και των δυο πλευρών, των πολέμων στη Κύπρο. Η εκδηλώσεις που θα γίνουν κάτω απο τον τίτλο «οι αγνοούμενοι και οι νεκροί της Κύπρου μας ενώνουν» θα γίνουν την Τετάρτη στις 27 του Ιούλη και το Σάββατο στις 30 Ιούλη. Η πρώτη εκδήλωση θα είναι μια ανοικτή πολιτική εκδήλωση και η δεύτερη θα είναι η κατάθεση λουλουδιών συμβολικά σε σημεία ταφής αθώων θυμάτων και στις δυο πλευρές.

Η Συμμαχία έχει έλθει σε επαφή με συγγενείς των θυμάτων στις δυο πλευρές με στόχο τη συνδιοργάνωση των εκδηλώσεων.

Οσοι ενδιαφέρονται να συμμετέχουν, σαν συνδιοργανωτές, υποστηριχτές ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο θέλουν σε αυτές τις εκδηλώσεις μπορούν να επικοινωνήσουν στα τηλ: 99625620, 99698503.

Η ΠΑΣΥΚΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΕΙ ΤΗ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ

Τέρμα στην κοροϊδία δώστε λεφτά για την υγεία

Η Συντεχνία των κυβερνητικών γιατρών (ΠΑΣΥΚΙ) καταγγέλλει και προειδοποιεί για τον κίνδυνο διάλυσης και κατάρρευσης της δημόσιας υγείας.. Ο Σταύρου, πρόεδρος της (ΠΑΣΥΚΙ) καταγγέλλει με τις δηλώσεις του, ένα μέρος της φρικτής πραγματικότητας που ζουν, όσοι χρειαστούν περίθαλψη και φροντίδα ή εργάζονται στα κρατικά νοσοκομεία.

Καταγγέλλει το κράτος ότι αφήνει τα επαρχιακά νοσοκομεία να υπολειτουργούν χωρίς τον κατάλληλο εξοπλισμό με τα προβλήματα να χρονίζουν, με κίνδυνο για την υγεία των ασθενών. Η έλλειψη εξοπλισμού ή έλλειψη φαρμάκων, η έλλειψη ιατρικού και παραϊατρικού προσωπικού κάνει την κατάσταση τραγική και επικίνδυνη. Αναφέρθηκε σε χρονοβόρες διαδικασίες στην αγορά εξοπλισμού και αναλώσιμων υλικών που δημιουργούν υπόνοιες για «ληστεία» και εκμετάλλευση του κράτους. Η τελευταία ελπίδα των φτωχών ανθρώπων για ανθρώπινες συνθήκες τις στιγμές του πόνου τους με την λειτουργία του νέου Νοσοκομείου Λευκωσίας γίνονται ακόμα πιο μακρινές με έλλειψη πρόνοιας και τις καθυστερήσεις στην αγορά του ιατρικού εξοπλισμού ώστε να μπορεί να λειτουργήσει.

Η κυβέρνηση ξεπουλά την δημόσια υγεία, και χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το ογκολογικό και η δημιουργία μονοπωλίου σαν αποτέλεσμα της συμφωνίας της κυβέρνησης με την Τράπεζα Κύπρου. Έκλεισε το ογκολογικό στο νοσοκομείο Λευκωσίας ξεπουλώντας το στην Τράπεζα Κύπρου. Δημιούργησε το Ογκολογικό στη Λεμεσό χωρίς την δημιουργία ακτινοθεραπευτικού τμήματος με αποτέλεσμα να υπολειτουργεί και οι ασθενείς να ταλαιπωρούνται ή να εξαναγκάζονται να τρέχουν πάλι στη Λευκωσία στο ογκολογικό της Τράπεζας Κύπρου. Οι εργαζόμενοι στο ογκολογικό λόγω των χαμηλών αμοιβών αναγκάζονται να ψάχνουν αλλού δουλεία, με αποτέλεσμα να υπάρχει έλλειψη εξειδικευμένου προσωπικού. Η κυβέρνηση αφού δίνει ένα μεγάλο μέρος των λεφτών για τη λειτουργία του ογκολογικού της Τράπεζας Κύπρου θα μπορούσε να το κρατικοποιήσει και να το αναβαθμίσει με το αναγκαίο προσωπικό και εξοπλισμό ώστε να απαλυνθούν τα προβλήματα των καρκινοπαθών, οι οποίοι μέσα στον πόνο τους πρόσφατα είχαν κατασκηνώσει έξω από το προεδρικό αγωνιζόμενοι για καλύτερες και ανθρώπινες συνθήκες περίθαλψης τους

Οι καταγγελίες τη ΠΑΣΥΚΙ δεν αρκούν για να λύσουν το πρόβλημα. Δεν είναι η πρώτη φορά που η ΠΑΣΥΚΙ έχει κάνει τέτοιες καταγγελίες . Η κυβέρνηση δεν παίρνει από λόγια και καταγγελίες όσο σκληρές και αν είναι. Χρειάζεται η κινητοποίηση όλων των εργαζομένων στην δημόσια υγεία.

Για να αλλάξει η στάση και να σπάσει η αδιαφορία του κράτους και να στηρίξει την δημόσια υγεία χρειάζονται οι κινητοποιήσεις των ιδίων των γιατρών, των νοσοκόμων και των άλλων εργαζομένων στην δημόσια υγεία φαρμακοποιών ακτινολόγων, ή καθαριστριών και μαγείρων. Μόνο έτσι μπορεί να αλλάξει η άθλια κατάσταση της δημόσιας υγείας με τους αγώνες των ιδίων των εργαζομένων.

Νίκος Αγιομαμίτης

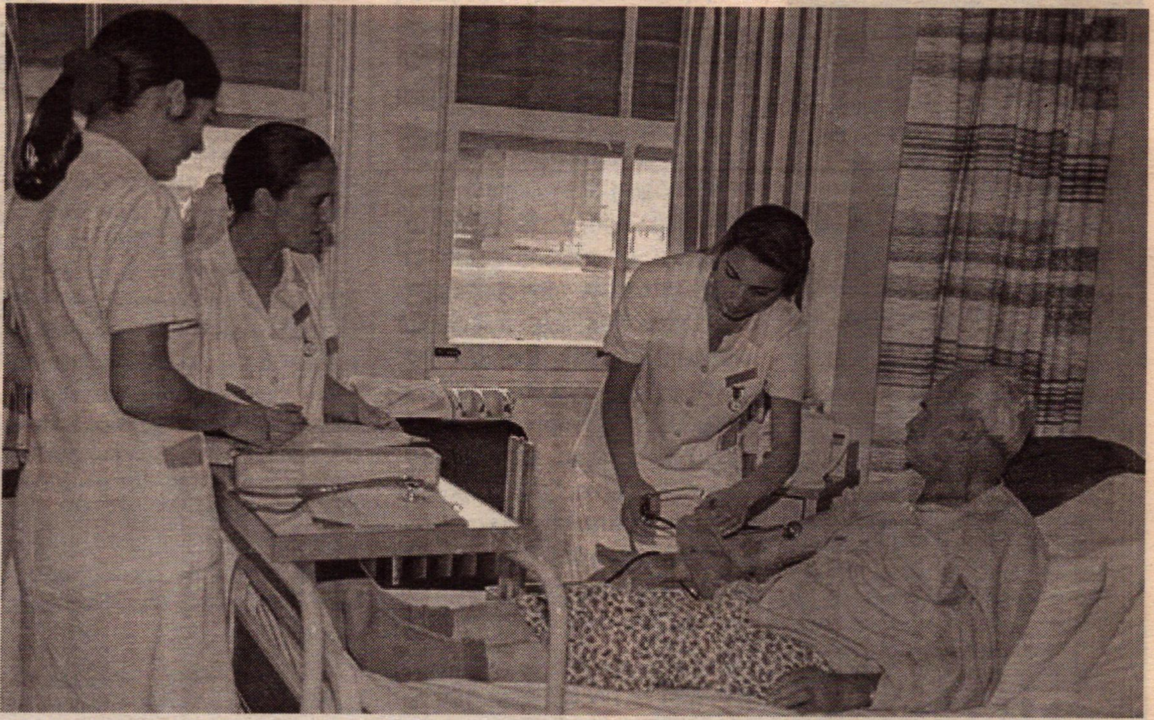

ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Με δυναμικές κινητοποιήσεις οι φοιτητές μπορούν να κερδίσουν

Με φοιτητικές κινητοποιήσεις ξεκίνησε ο Ιούνης. Στις αρχες του μηνα οι φοιτητες κατέβηκαν στους δρόμους και με πορεία στη Βουλή διαδήλωσαν εναντίον της ψήφισης νομοσχεδίου για την δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστήμιων. Ταυτόχρονα ζητούν από την κυβέρνηση να γίνεται έλεγχος στους κολλεγιάρχες ώστε να σταματήσουν οι αυθαίρετες αυξήσεις των διδάκτρων.

Την ίδια στιγμή, οι φοιτητές της Νοσηλευτικής, εξαιτίας της πρόθεσης του Διοικητικού Συμβουλίου της σχολής να διαγράψει 20 φοιτητές, κήρυξαν αποχή από τα μαθήματα τους και έκαναν κατάληψη της σχολής από τις 2/6/2005. Μέχρι τη στιγμή που γράφονταν αυτό το άρθρο η κατάληψη συνεχίζεται.

Οι φοιτητές υποστηρίζουν ότι το νομοσχέδιο του Τεχνολογικού Πανεπιστήμιου (ΤΕ.ΠΑ.Κ), στο οποίο θα ενταχθεί η Νοσηλευτική σχολή από το νέο ακαδημαϊκό έτος, προνοεί ότι για θέματα φοίτησης θα ισχύουν οι ίδιοι κανόνες με αυτούς του Πανεπιστήμιου Κύπρου. Και ως εκ τούτου οι διαγραφές των φοιτητών δεν θα θεωρούνται νόμιμες. Παράλληλα ζητούν μικτό συμβούλιο μόνο από καθηγητές και φοιτητές, το οποίο θα ασχολείται με την επίλυση των φοιτητικών προβλημάτων.

Το ουσιαστικό όμως πρόβλημα είναι ότι η κυβέρνηση και η Βουλή δεν επενδύει στη παιδεία. Αντίθετα , προσπαθούν να καταργήσουν την δημόσια και δωρεάν παιδεία δημιουργώντας ιδιωτικά πανεπιστήμια και μειώνοντας τις θέσεις στο πανεπιστήμιο, όπως έκανε πρόσφατα με την μείωση κατά 90 θέσεων στο τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης στο Πανεπιστήμιο Κύπρου. Στην ουσία προσπαθούν να στηρίξουν την ιδιωτική εκπαίδευση, μετατρέποντας την παιδεία σε εμπόρευμα και προνόμιο για λίγους.

Τα λεφτά για να επενδύσουν στην παιδεία υπάρχουν. Η κυβέρνηση όμως προτιμά να δίνει επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές εκατομμυρίων στους πλούσιους και τους επιχειρηματίες. Με την πρόσφατη φορολογική αμνηστία στους κατόχους μυστικών λογαριασμών, δηλώθηκαν πάνω από 2 δισεκατομμύρια λίρες, ενώ η κυβέρνηση απ' αυτά εισέπραξε φόρο μόνο 5%, την στιγμή που ένας απλός εργαζόμενος πληρώνει φόρο εισοδήματος 20% και 30%. Ακόμη η αμύθητη περιουσία της Εκκλησίας και οι επιχειρηματικές της δραστηριότητες συνεχίζουν να μην φορολογούνται.

Η κυβέρνηση αντί αυτού έπρεπε να ψάχνει τρόπους να στηρίξει την δημόσια και δωρεάν παιδεία. Αντί να διαγράφουν φοιτητές, να ιδρύουν ιδιωτικά πανεπιστήμια και να μειώνουν τις θέσεις στο Πανεπιστήμιο, θα μπορούσαν να επενδύσουν στη παιδεία δημιουργώντας ένα ανοικτό πανεπιστήμιο που θα προσφέρει σε όλους το δικαίωμα στη παιδεία και θα εμποδίσει τους κολλεγιαρχες να εκμεταλλεύονται τους φοιτητές. Ταυτόχρονα με το κτίσιμο καινούριων σχολείων δημιουργούνται νέες θέσεις εργασίας για τους νέους, βοηθώντας έτσι και στη μείωση της ανεργίας.

Χριστιάνα Κωνσταντίνου

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα πού αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

"Ο Τσε Γκεβάρα και η Επανάσταση στη Κούβα"

Του Μάικ Γκονζάλεζ

Το βιβλίο του Μάικ Γκονζάλες «Ο Τσε Γκεβάρα και η Επανάσταση στη Κούβα» κυκλοφόρησε τον περασμένο Νοέμβρη (2004) από τις εκδόσεις *Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο*. Είναι μια νέα έκδοση που έρχεται την πιο κατάλληλη στιγμή. Όχι μόνο γιατί η συζήτηση για το ποιος ήταν, τι πίστευε και τι πίστευε ο Τσε, έχει ανάψει με αφορμή και την προβολή της ταινίας «Τα ημερολόγια της μοτοσικλέτας» πριν λίγους μήνες. Αλλά, κύρια, γιατί η εικόνα του Τσε είναι ξανά παρούσα σε κάθε αντιπολεμική και αντικαπιταλιστική διαδήλωση -στις μπλούζες, στα μαντήλια, στα πλακάτ και στις σημαίες.

Μια νέα γενιά ακτιβιστών, ξέρει πολύ λίγα για τον Τσε, αλλά αναγνωρίζει αμέσως στη θρυλική φιγούρα του προσώπου με τα αραιά γένια και τον μπερέ, μια συμβολική δύναμη: τη δύναμη της εξέγερσης ενάντια στο σύστημα του πολέμου, του ρατσισμού, της εκμετάλλευσης.

Την ίδια δύναμη ασκούσε ο θρύλος του Τσε και στις νέες γενιές εκείνης της εποχής. Τότε που το σύνθημά του "ενα-δύο-τρία-πολλά Βιετνάμ" συγκινούσε και έκφραζε εκατομμύρια ανθρώπων που ζητούσαν την συντριβή του ιμπεριαλισμού στο Βιετνάμ και σε όλο τον κόσμο.

Γι' αυτό τα τελευταία χρόνια έχουν εκδοθεί σε Ευρώπη και Αμερική μια σειρά από βιβλία για τον Γκεβάρα. Το βιβλίο του Μάικ Γκονζάλες έρχεται να καλύψει αυτό το κενό στην Ελλάδα, όπου κυκλοφορούν πολλές αφίσες και μουσικά cd για τον Τσε, αλλά ελάχιστα βιβλία για τον ίδιο και την πολιτική του - κι αυτά είναι εντελώς αποσπασματικά.

Το βιβλίο του Γκονζάλες είναι μια πολιτική βιογραφία του Τσε Γκεβάρα, αλλά και μια ιστορία της επανάστασης στην Κούβα. Απαλλαγμένο από υμνολόγια, αναλύει την πορεία του επαναστάτη αντάρτη από τα εφηβικά του χρόνια μέχρι την τραγική δολοφονία του στα βουνά της Βολιβίας. Ο Τσε δεν γεννήθηκε επαναστάτης, όπως τον παρουσιάζουν οι αγιογραφικές περιγραφές που συνήθως έχουν σαν προέλευση το σημερινό καθεστώς της Κούβας. Έγινε επαναστάτης, αναζητώντας τους "νέους ορίζοντες της καταπιεσμένης Λατινικής Αμερικής", αρχικά στο κυνήγι της περιπέτειας, πολύ σύντομα στο "κυνήγι" ενός καινούργιου κόσμου δικαιοσύνης, δημοκρατίας και ισότητας.

Έτσι έγινε σύμβολο ασυμβίβαστης σύγκρουσης με τον ιμπεριαλισμό, ηρωικής επαναστατικής αυτοθυσίας, αγνής αφοσίωσης στο στόχο της αλλαγής της κοινωνίας. Όμως, όπως δυστυχώς απέδειξε ο ίδιος με το τέλος του, όλα αυτά δεν αρκούν για να αλλάξεις τον κόσμο. Αυτό που έλειπε από την πολιτική του Τσε ήταν η εμπιστοσύνη ότι την κοινωνία την αλλάζει η πλειοψηφία με τη δική της δράση και σύγκρουση με το σύστημα -οι εργάτες και οι εργάτριες, οι φτωχοί αγρότες κι όχι ο ηρωικός αγώνας λίγων αποφασισμένων αντάρτικων εστιών. Στην Κούβα, οι αντάρτες του Κάστρο και του Τσε αξιοποίησαν την απομόνωση της καταρρέουσας δικτατορίας του Μπατίστα, και κατέλαβαν την εξουσία. Αλλά η ασφυκτική πίεση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και η κυνική χειραγώγηση και μετά εγκατάλειψη από την δεύτερη υπερδύναμη, την Ρωσία, οδήγησαν στη δημιουργία ενός καθεστώτος στην Κούβα που κάθε άλλο παρά έμοιαζε με τα απελευθερωτικά οράματα του Τσε. Ο Γκεβάρα -ορθά- είδε τη διέξοδο στην εξάπλωση της επανάστασης, στα "πολλά Βιετνάμ". Προσπάθησε να τα δημιουργήσει -από το Κονγκό μέχρι τη Βολιβία. Αλλά προσπάθησε με τον λάθος τρόπο, το απομονωμένο αντάρτικο. Και ηττήθηκε.

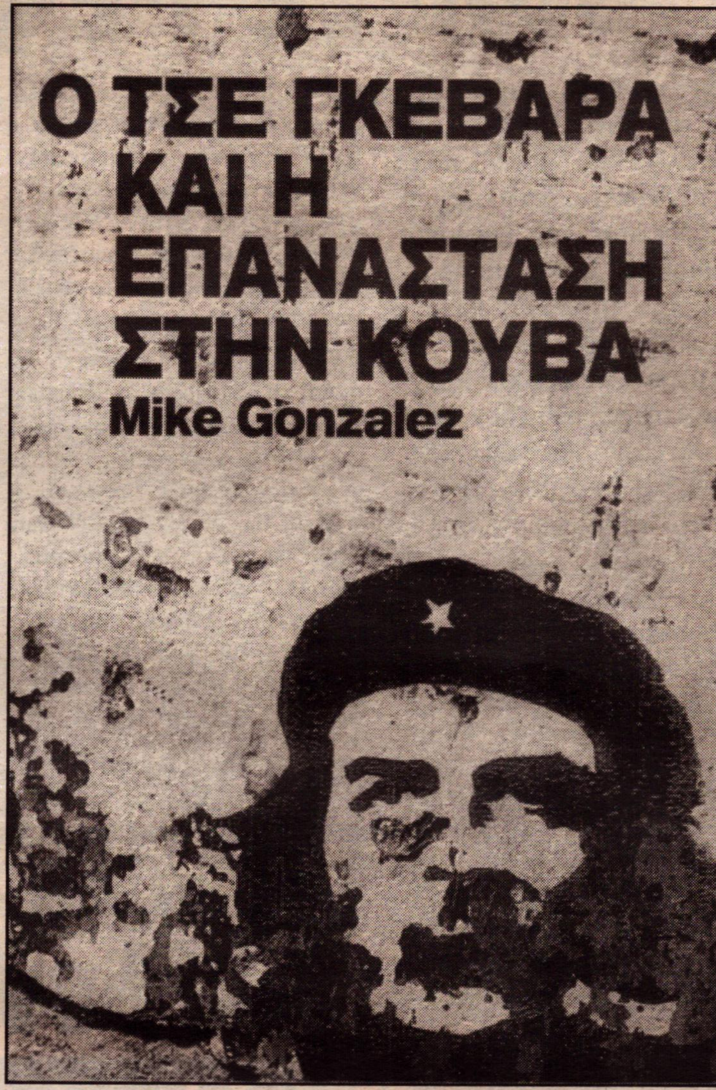

Σήμερα χρειαζόμαστε τα διδάγματα από την εμπειρία του παρελθόντος -και τα θετικά και τ' αρνητικά. Η ιστορία του Τσε έχει να δώσει πολλά τέτοια διδάγματα και το βιβλίο του Γκονζάλες είναι ό,τι καλύτερο.

Κώστας Πίττας
αναδημοσίευση
απο Εργατικη Αλληλεγγύη

Το βιβλίο (σελ. 158) πωλείται προς ΛΚ6.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία ωρα 8:00μμ

8/6: Η επιτυχία του ΟΧΙ στη Γαλλία - Ενας νέος Μάης για την Ευρώπη;

15/6: Συνάντηση της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο-Κυπρος για να ετοιμάσει κοινά μνημόσυνα για τα αθώα θύματα των πολέμων στη Κύπρο στις 30 Ιούλη.

22/6: Βολιβία: Εξέγερση ενάντια στη φτώχεια και την εξαθλίωση

29/6: Εδιμβούργο 2-6 Ιούλη: Μετα τα ευρωαφεντικά να σταματήσουμε και τους G8

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε πληροφορίες για τις δραστηριότητες της οργάνωσης καθώς επίσης και συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης, τις νεότερες πληροφορίες για το αντιπολεμικό κίνημα. Μπορείτε ακόμη να ακούσετε ηχογραφημένες εισηγήσεις για ζητήματα του μαρξισμού αλλά και για πολλά απο τα θέματα της επικαιρότητας

Εργατικη Δημοκρατια
Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 22 - 349959
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια
Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ ————————————
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ————————————
Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Ο ΤΖΟΡΤΖ ΓΚΑΛΟΓΟΥΕΪ ΑΠΑΝΤΑΕΙ ΣΤΟΥΣ ΣΥΚΟΦΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Ο Τζορτζ Γκάλογουεϊ, που διαγράφτηκε από το Εργατικό Κόμμα, από τον Μπλερ, λόγω της αντίθεσής του στον πόλεμο του Ιράκ, εκλέχτηκε βουλευτής στη Βρετανία, στις 5 Μάη, με το κόμμα RESPECT. Είναι ο πρώτος βουλευτής που εκλέχτηκε με αριστερό ψηφοδέλτιο μετά το 1945. Η εκλογή του Γκάλογουεϊ ήταν ένα από το πιο δυνατά χαστούκια που δέχτηκε ο Μπλερ στις πρόσφατες εκλογές. Αμέσως μετά την εκλογή του πήγε στην επιτροπή της αμερικάνικης Γερουσίας που τον συκοφάντησε για ξέπλυμα χρήματος του Σαντάμ, μετατρέποντας τη κατάθεσή του σε ένα δυνατό κατηγορώ για τον Μπους και τη συμμορία του, που ακούστηκε σε όλες τις γωνιές του κόσμου. Η Εργατική Δημοκρατία δημοσιεύει ολοκληρη την ομιλία του Γκάλογουεϊ.

«Γερουσιαστά, δεν είμαι, ούτε υπήρξα ποτέ, έμπορος πετρελαίου. Ούτε υπήρξε κάποιος εκ μέρους μου. Δεν έχω δει ποτέ βαρέλι με πετρέλαιο, δεν είχα ποτέ στην ιδιοκτησία μου, δεν αγόρασα, δεν πούλησα ούτε ένα -και ούτε το έκανε κάποιος εκ μέρους μου.

Βέβαια ξέρω ότι το επίπεδο της δικαιοσύνης έχει κατρακυλήσει τα τελευταία χρόνια στην Ουάσιγκτον, αλλά για δικηγόρος, έχετε παραβιάσει κάθε έννοια δικαιοσύνης. Σήμερα βρίσκομαι εδώ, αλλά ένοχο με βρήκατε την περασμένη βδομάδα. Διασύρατε το όνομά μου σε όλο τον κόσμο χωρίς ποτέ να μου έχετε απευθύνει μία ερώτηση, χωρίς να έχετε έρθει σε επαφή μαζί μου, χωρίς να μου έχετε γράψει ή να μου έχετε τηλεφωνήσει, χωρίς καμιά προσπάθεια να επικοινήσετε μαζί μου. Και αυτό το λέτε δικαιοσύνη.

Τώρα θέλω να ασχοληθώ με τις σελίδες που σχετίζονται με μένα σ' αυτό το φάκελο και θέλω να καταδείξω σημεία όπου βρίσκονται -ας είμαστε καλοπροαίρετοι, κι ας πούμε "λάθη". Κι έπειτα, θέλω να τοποθετήσω αυτή την κατάσταση στο πλαίσιο όπου πρέπει να βρίσκεται. Στην πρώτη σελίδα του εγγράφου σας, αναφέρετε ότι έκανα "πολλές συναντήσεις" με τον Σαντάμ Χουσεΐν. Αυτό είναι ψέμα.

Είχα μόνο δύο συναντήσεις με τον Σαντάμ Χουσεΐν, μία το 1994 και μία τον Αύγουστο του 2002. Οσο κι αν ξεχειλώσουμε την αγγλική γλώσσα αυτό δεν μπορεί να ονομαστεί "πολλές συναντήσεις" με τον Σαντάμ Χουσεΐν.

Στην πραγματικότητα, συνάντησα τον Σαντάμ Χουσεΐν, ακριβώς όσες φορές τον συνάντησε και ο Ντόναλντ Ράμσφελντ. Η διαφορά είναι ότι ο Ντόναλντ Ράμσφελντ τον συνάντησε για να του πουλήσει όπλα και για να του δώσει χάρτες ώστε να σημαδέψει καλύτερα μ' αυτά τα όπλα. Εγώ τον συνάντησα για να προσπαθήσω να σταματήσω το εμπάργκο, τη συμφορά και τον πόλεμο, και την δεύτερη φορά, τον συνάντησα για να προσπαθήσω να τον πείσω να αφήσει τον δρ. Χανς Μπλιξ και τους επιθεωρητές όπλων του ΟΗΕ να ξαναμπούν στη χώρα -μάλλον έκανα καλύτερη χρήση δύο συναντήσεων με τον Σαντάμ Χουσεΐν από ό,τι έκανε ο Υπουργός σας της Αμυνας.

Υπήρξα αντίπαλος του Σαντάμ Χουσεΐν όταν η βρετανική και η αμερικάνικη κυβέρνηση μαζί με τους επιχειρηματίες τους, του πουλούσαν όπλα και αέρια. Διαδήλωνα έξω από την ιρακινή πρεσβεία την ώρα που Βρετανοί και Αμερικάνοι επίσημοι βρίσκονταν μέσα στην πρεσβεία και έκαναν εμπόριο.

Θα δείτε από τα επίσημα πρακτικά του κοινοβουλίου, ότι από τις 15 Μάρτη 1990 και μετά, υπάρχουν ογκώδη στοιχεία ότι έχω καλύτερες περγαμηνές αντίθεσης στον Σαντάμ Χουσεΐν απ' ό,τι έχετε εσείς και κάθε μέλος της βρετανικής ή αμερικάνικης κυβέρνησης.

Τώρα λέτε στο έγγραφο, αναπαράγετε μια πηγή, έχετε το θράσος να αναπαράγετε μια πηγή, χωρίς να με έχετε ποτέ ρωτήσει αν η κατηγορία αυτή είναι αληθινή, ότι είμαι "ιδιοκτήτης μιας εταιρίας που έκανε αρκετά κέρδη από εμπόριο ιρακινού πετρελαίου".

Γερουσιαστά, δεν κατέχω καμιά εταιρία, εκτός από μια μικρή εταιρία με μόνο σκοπό να διαχειρίζεται το εισόδημά μου από τη δημοσιογραφία, από τον εργοδότη μου, την Associated News Press, στο Λονδίνο. Δεν κατέχω καμιά εταιρία που έκανε εμπόριο ιρακινού πετρελαίου. Και δεν έχετε κανένα όνομα εταιρίας να μου καταλογίσετε σ' αυτή την ψεύτικη και ατεκμηρίωτη αναφορά, που να δείχνει κάτι διαφορετικό.

Λοιπόν, δεν έχετε τίποτα εναντίον μου, εκτός από το όνομά μου σε λίστες ονομάτων από το Ιράκ, πολλές από τις οποίες έχουν φτιαχτεί μετά την εγκαθίδρυση της κυβέρνησης-μαριονέτας που έχετε στη Βαγδάτη. Αν είχατε εναντίον μου έστω και μία από τις επιστολές που έχετε ενάντια στον Ζιρινόφσκι, ή και ενάντια στον Πασκουά, θα τις είχατε εδώ μπροστά για να τις επιδείξετε στην επιτροπή σας.

Εχετε το όνομά μου σε λίστες που σας έδωσε η έρευνα του Ντόιλφερ, ο οποίος τις πήρε από τον καταδικασμένο κλέφτη τραπεζών, απατεώνα και παραχαράκτη, Αχμέντ Τσαλαμπί. Τον οποίο, πολλοί άνθρωποι στη χώρα σας προς τιμήν τους τώρα συνειδητοποιούν ότι έπαιξε κρίσιμο ρόλο για να οδηγήσει τη χώρα σας στην καταστροφή στο Ιράκ.

Υπήρχαν 270 ονόματα σ' αυτή τη λίστα αρχικά. Όμως με κάποιο τρόπο αυτή η λίστα αραίωσε και έμεινε με τα ονόματα που θέλετε να ασχοληθείτε σ' αυτή την επιτροπή. Ανάμεσα στα ονόματα αυτά είναι ο πρώην γραμματέας της Αγιότητάς του, του Πάπα Ιωάννη Παύλου Β', ο πρώην επικεφαλής του προεδρικού γραφείου του Κογκρέσου της Νότιας Αφρικής και πολλοί άλλοι που είχαν ένα κοινό χαρακτηριστικό: όλοι τους ήταν εναντίον της πολιτικής του εμπάργκο και του πολέμου, της πολιτικής που με πάθος προωθήσατε και μας έχει οδηγήσει σ' αυτή την καταστροφή.

Αμπού Γράιμπ

Αναφέρετε τον κ. Νταχάρ Γιασίν Ταμαντάν. Λοιπόν, δεν έχω συναντήσει ποτέ τον κ. Νταχάρ Γιασίν Ταμαντάν. Η υποεπιτροπή σας προφανώς τον συνάντησε. Αλλά αυτό που ξέρω είναι ότι είναι κρατούμενός σας, πιστεύω ότι βρίσκεται στη φυλακή Αμπού Γράιμπ. Πιστεύω ότι αντιμετωπίζει κατηγορίες εγκλημάτων πολέμου, τα οποία τιμωρούνται με θανατική ποινή. Βρίσκεται σε συνθήκες, για τις οποίες γνωρίζω όπως γνωρίζει όλος ο κόσμος για το πώς συμπεριφέρεστε στους κρατούμενους στη φυλακή Αμπού Γράιμπ, στη βάση του Μπαγκράμ και στο Γκουαντανάμο, ακόμη και σε βρετανούς πολίτες που κρατούνται εκεί.

Δεν είμαι σίγουρος πόση αξιοπιστία μπορεί να έχει οτιδήποτε καταφέρετε να αποσπάσετε από έναν κρατούμενο σε τέτοιες συνθήκες. Ομως αναπαράγετε 13 λέξεις από τον Νταχάρ Γιασίν Ταμαντάν τον οποίο δεν έχω συναντήσει ποτέ. Αν είπε αυτό που είπε, τότε κάνει λάθος.

Αν είχατε οποιοδήποτε στοιχείο ότι έχω συμμετάσχει σε οποιαδήποτε αγοραπωλησία πετρελαίου, αν είχατε οποιοδήποτε στοιχείο ότι οποιοσδήποτε μου έδωσε χρήματα, θα το είχατε δώσει στη δημοσιότητα και στην επιτροπή, όπως έχω συμφωνήσει με τον δικό σας, κύριο Γκρίνμπλατ [νομικός σύμβουλος της επιτροπής της Γερουσίας].

Ο δικός σας, κύριος Γκρίνμπλατ ήταν απόλυτα σωστός. Αυτό που μετράει δεν είναι τα ονόματα στο χαρτί, αυτό που μετράει είναι το πού είναι τα χρήματα. Γερουσιαστά; Ποιος μου πλήρωσε εκατοντάδες χιλιάδες δολάρια; Η απάντηση είναι κανείς. Και αν είχατε κάποιον που μου είχε πληρώσει έστω και μια δεκάρα, θα τον είχατε παρουσιάσει εδώ σήμερα.

Αναφέρεστε εκτενώς σε ένα όνομα εταιρίας σ' αυτά τα χαρτιά: την AREDIO PETROLEUM. Σας λέω ενόρκως σήμερα εδώ: Δεν έχω ακούσει ποτέ αυτή την εταιρία, δεν έχω συναντήσει ποτέ κάποιον από αυτή την εταιρία. Αυτή η εταιρία δεν μου έδωσε ποτέ μια δεκάρα και θα σας πω και κάτι άλλο: Σας διαβεβαιώ ότι η AREDIO PETROLEUM δεν έδωσε ποτέ ούτε μια δεκάρα στην εκστρατεία "Εκκληση για την Μάριαμ". Ούτε πεντάρα. Δεν ξέρω τι είναι η AREDIO PETROLEUM, αλλά τολμώ να πω ότι αν τους ρωτούσατε θα σας επιβεβαίωναν ότι δεν με έχουν συναντήσει ποτέ και ούτε μου έδωσαν δεκάρα.

Και παραμένοντας σ' αυτό το θέμα, ποιος είναι αυτός ο υψηλόβαθμος αξιωματούχος του καθεστώτος του Σαντάμ με τον οποίο μιλήσατε χτες; Δεν νομίζετε ότι έχω δικαίωμα να ξέρω; Δεν νομίζετε ότι η Επιτροπή και το κοινό έχουν δικαίωμα να γνωρίζουν ποιος είναι ο πρώην υψηλόβαθμος αξιωματούχος του καθεστώτος τον οποίο αναφέρετε ότι σας κατέθεσε χτες;

Λοιπόν, ένα από τα πιο σοβαρά λάθη που κάνατε σ' αυτά τα έγγραφα, είναι για να είμαι ειλικρινής, επιπέδου σχολιαρόπαιδου και γελοιοποιεί όλες τις προσπάθειες που κάνατε. Ισχυρίζεστε στη σελίδα 19, όχι μία αλλά δύο φορές, ότι τα έγγραφα στα οποία αναφέρεστε καλύπτουν διαφορετική χρονική περίοδο από ό,τι κάλυπταν τα έγγραφα που έφερε η εφημερίδα Daily Telegraph. Για τα έγγραφα της Daily Telegraph είχα κερδίσει αγωγή συκοφαντικής δυσφήμισης στο Ανώτατο Δικαστήριο της Αγγλίας πέρυσι.

Δηλώνετε ότι το άρθρο της Daily Telegraph χρησιμοποίησε έγγραφα του 1992 και του 1993 ενώ εσείς ασχολείστε με έγγραφα μετά το 2001. Γερουσιαστά, τα έγγραφα της Daily Telegraph έχουν ακριβώς την ίδια ημερομηνία με τα έγγραφα που έχετε στην αναφορά σας εδώ. Κανένα από τα έγγραφα της Daily Telegraph δεν ασχολείται με την περίοδο 1992, 1993. Δεν είχα πατήσει το πόδι μου στο Ιράκ πριν από τα τέλη του 1993 -ποτέ στη ζωή μου. Δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν έγγραφα για ζητήματα "Πετρέλαιο για Τρόφιμα" το 1992, 1993, γιατί το πρόγραμμα "Πετρέλαιο για Τρόφιμα" δεν υπήρχε εκείνη την περίοδο.

Πλαστά

Κι όμως αφιερώνετε ένα ολόκληρο τμήμα του εγγράφου αυτού για να ισχυριστείτε ότι τα έγγραφά σας είναι διαφορετικής περιόδου από ό,τι τα έγγραφα της Daily Telegraph, ενώ ισχύει το αντίθετο. Τα έγγραφά σας και τα έγγραφα της Daily Telegraph καλύπτουν ακριβώς την ίδια περίοδο.

Όμως ίσως να μπερδέψατε την υπόθεση της Daily Telegraph με την υπόθεση του έντυπου Christian Science Monitor. Η Christian Science Monitor όντως δημοσίευσε στα πρωτοσέλιδά του κατηγορίες εναντίον μου ανάλογες με αυτές που κάνει η επιτροπή σας. Στην πραγματικότητα βασίζονται σε έγγραφα που ξεκίνησαν το 1992, 1993. Αυτά τα έγγραφα αποκαλύφτηκαν από το ίδιο το Christian Science Monitor ότι είναι πλαστά.

Οι νεοσυντηρητικές ιστοσελίδες και εφημερίδες, για τις οποίες είστε μεγάλος ήρωας, Γερουσιαστά, πιάστηκαν κορόιδα από τα δημοσιεύματα των εγγράφων του Christian Science Monitor, πείστηκαν απόλυτα για την εγκυρότητά τους. Πείστηκαν απόλυτα ότι τα έγγραφα αυτά έδειχναν ότι πήρα 10 εκατομμύρια δολάρια από το καθεστώς του Σαντάμ. Και όλα ήταν ψέματα.

Την ίδια βδομάδα που δημοσίευσε τα έγγραφα η Daily Telegraph εναντίον μου, το Christian Science Monitor δημοσίευσε τα δικά του που αποδείχτηκαν πλαστά, και η βρετανική εφημερίδα, Mail on Sunday, αγόρασε ένα τρίτο σετ από έγγραφα, τα οποία μετά από εγκληματολογική μελέτη αποδείχτηκαν πλαστά. Άρα δεν υπάρχει τίποτα περίεργο.

Η ύπαρξη πλαστών εγγράφων που με εμπλέκουν σε εμπορικές δοσοληψίες με το ιρακινό καθεστώς είναι αποδεδειγμένο γεγονός. Είναι αποδεδειγμένο ότι αυτά τα πλαστά έγγραφα υπήρχαν και κυκλοφορούσαν στα γραφεία δεξιών εφημερίδων στη Βαγδάτη και σε όλο τον κόσμο αμέσως μετά την πτώση του καθεστώτος του Σαντάμ.

Γερουσιαστά, έδωσα την καρδιά και την ψυχή μου για να αντισταθώ στην πολιτική που εσείς προωθήσατε. Εδωσα το αίμα της πολιτικής μου ζωής για να προσπαθήσω να σταματήσω τη μαζική δολοφονία Ιρακινών από το εμπάργκο στο Ιράκ, που σκότωσε ένα εκατομμύριο Ιρακινούς, στην πλειοψηφία τους παιδιά. Παιδιά που τα περισσότερα πέθαναν πριν καν μάθουν ότι είναι Ιρακινοί, αλλά πέθαναν για το μόνο λόγο ότι ήταν Ιρακινοί με την ατυχία να γεννηθούν εκείνο τον καιρό. Έδωσα την καρδιά και την ψυχή μου για να σας σταματήσω από το να φέρετε την καταστροφή που τελικά φέρατε εισβάλλοντας στο Ιράκ. Και είπα στον κόσμο ότι η αιτιολόγησή σας για τον πόλεμο ήταν ένα μάτσο ψέματα.

Είπα στον κόσμο ότι το Ιράκ, αντίθετα με τους ισχυρισμούς σας δεν είχε Οπλα Μαζικής Καταστροφής. Είπα στον κόσμο, αντίθετα με τους ισχυρισμούς σας, ότι το Ιράκ δεν είχε καμιά σχέση με την Αλ-Κάιντα. Είπα στον κόσμο, αντίθετα με τους ισχυρισμούς σας, ότι το Ιράκ δεν είχε καμιά σχέση με τη φρικαλεότητα της 11ης Σεπτέμβρη 2001. Είπα στον κόσμο, αντίθετα με τους ισχυρισμούς σας, ότι ο Ιρακινός λαός θα αντισταθεί σε μια αμερικανοβρετανική εισβολή στη χώρα του, και ότι η πτώση της Βαγδάτης δεν θα είναι η αρχή του τέλους, αλλά μόνο το τέλος της αρχής.

Γερουσιαστά, σε ό,τι είπα για το Ιράκ, αποδείχτηκα σωστός και εσείς αποδειχτήκατε λάθος, και 100 χιλιάδες άνθρωποι το πλήρωσαν αυτό με τη ζωή τους. 1600 Αμερικάνοι στρατιώτες βρήκαν το θάνατο για μια σειρά ψέματα. 15 χιλιάδες τραυματίστηκαν, πολλοί έμειναν ανάπηροι για πάντα, όλα για μια σειρά ψέματα.

Αν ο κόσμος είχε ακούσει τον Κόφι Ανάν, του οποίου απαιτήσατε την απόλυση, αν ο κόσμος είχε ακούσει τον Πρόεδρο Σιράκ τον οποίο περιγράψατε σαν κάποιου είδους διεφθαρμένο προδότη, αν ο κόσμος είχε ακούσει εμένα και το αντιπολεμικό κίνημα της Βρετανίας, δεν θα βρισκόμασταν σ' αυτην την καταστροφή που βρισκόμαστε σήμερα. Γερουσιαστά, πρόκειται για την μητέρα όλων των παραπλανήσεων. Προσπαθείτε να μεταστρέψετε την προσοχή μακριά από τα εγκλήματα τα οποία εσείς υποστηρίξατε, μακριά από την κλοπή δισεκατομμυρίων δολαρίων από τον πλούτο του Ιράκ.

Ρίξτε μια ματιά στο πραγματικό σκάνδαλο "Πετρέλαιο για τρόφιμα". Ρίξτε μια ματιά στους πρώτους 14 μήνες που είχατε την εξουσία στη Βαγδάτη, όταν χάθηκαν κάτω από την προσοχή σας, 8,8 δισεκατομμύρια δολάρια ιρακινού πλούτου. Ρίξτε μια ματιά στη Χαλιμπάρτον και στις άλλες αμερικάνικες εταιρίες που έκλεψαν όχι μόνο το χρήμα του Ιράκ, αλλά και το χρήμα του αμερικανού φορολογούμενου.

Ρίξτε μια ματιά στο πετρέλαιο, το οποίο ούτε καν μετρήσατε, το οποίο βγάλατε από τη χώρα και πουλήσατε, και τα κέρδη πήγαν ποιος ξέρει πού; Ρίξτε μια ματιά στα 800 εκατομμύρια δολάρια που δώσατε στους αμερικάνους διοικητές για να τα βγάλουν εκτός χώρας χωρίς καν να τα μετρήσετε.

Ρίξτε μια ματιά στο πραγματικό σκάνδαλο που βγήκε στις εφημερίδες σήμερα, και είχε αποκαλυφθεί σε παλιότερες απολογίες σ' αυτήν εδώ την επιτροπή. Οτι οι μεγαλύτεροι λαθρέμποροι στο εμπάργκο δεν ήταν ούτε εγώ ούτε ρώσοι πολιτικοί ούτε γάλλοι πολιτικοί. Οι πραγματικοί λαθρέμποροι ήταν οι δικές σας εταιρίες με τα στραβά μάτια της δικής σας κυβέρνησης.»

εργατική δημοκρατία

ΠΑΣΥΔΥ - ΠΕΟ - ΣΕΚ: έδωσαν το πράσινο φως στην κυβέρνηση για αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης στα 63

Να τους ανάψουμε κόκκινο!

Η κυβέρνηση υπόβαλε τελικά νέα πρόταση στις συντεχνίες ΠΕΟ, ΣΕΚ και ΠΑΣΥΔΥ για την παράταση του ορίου αφυπηρέτησης των κυβερνητικών και ημικρατικών υπαλλήλων στο 63° έτος ηλικίας. Ήδη, η πρόταση έγινε αποδεκτή κατά πλειοψηφία, από το συνέδριο της ΠΑΣΥΔΥ και αναμένεται ότι και οι ηγεσίες των άλλων δύο συντεχνιών θα μεθοδεύσουν την αποδοχή της.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα αγνόησε τη θέληση της μεγάλης μάζας των εργαζομένων και της νεολαίας και προσχώρησε στη συγχωρδία της κυβέρνησης και των εργοδοτών για παράταση του ορίου αφυπηρέτησης στα 63

Η υποβολή της νέας πρότασης έγινε μετά από βιαβουλεύσεις του Υπουργείου Οικονομικών με τις τρεις συντεχνίες που κράτησαν σχεδόν ένα μήνα. Η πρόταση, άν και αναφέρεται ως τέτοια, στην ουσία αποτελεί καρπό όλων αυτών των διαβουλεύσεων και υποβλήθηκε αφού εξασφαλίστηκε η καταρχήν συγκατάθεση των ηγεσιών των συντεχνιών ΠΕΟ, ΣΕΚ, ΠΑΣΥΔΥ. Υπενθυμίζεται ότι η κυβέρνηση είχε υποβάλει την πρώτη της πρόταση για το 63° τον περασμένο Δεκέμβρη, αλλά η απόφαση του Συνεδρίου της ΠΑΣΥΔΥ για παραπομπή του θέματος στη βάση της συντεχνίας για λήψη απόφασης, είχε ανατρέψει τα σχέδια τόσο του Κεραυνού όσο και των γραφειοκρατών των συντεχνιών. Έτσι μέσα από τα «μαγειρέματα» των Γενικών Γραμματέων των τριών Οργανώσεων με το Υπ. Οικονομικών, προέκυψε νέα πρόταση, που ουσιαστικά είναι η ίδια με την προηγούμενη, η οποία αποσκοπούσε στο να απαγκιστρωθεί η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ από την απρόσμενη και ανατρεπτική απόφαση του προηγούμενου συνεδρίου.

Μεθοδεύσεις

Μετά την υποβολή της πρότασης, και οι τρεις συντεχνίες ξεκίνησαν μια διαδικασία «ψησίματος» των μελών τους έτσι ώστε να κατορθώσουν να την περάσουν σύντομα και με συνοπτικές διαδικασίες. Στόχος του Μάκη Κεραυνού ήταν να τεθεί η πρόταση του σε εφαρμογή από την $1^{η}$ Ιουλίου 2005. Και αυτό εξ αιτίας της εμμονής της κυβέρνησης να εφαρμόσει το Αναθεωρημένο Πρόγραμμα Σύγκλισης με οποιοδήποτε κόστος. Μ' αυτό το Πρόγραμμα η κυβέρνηση υπολογίζει να βάλει την Κύπρο στην Ευρωζώνη των μεγάλων αφεντικών, μέσα στο 2007.

Το Πρόγραμμα Σύγκλισης περιλαμβάνει μια σειρά από αντεργατικά μέτρα όπως τη μη παραχώρηση αυξήσεων, την παγοποίηση των προσλήψεων, την επέκταση του ορίου αφυπηρέτησης στο 63° με προοπτική το 65° έτος, τη φορολόγηση του εφάπαξ, την κατάργηση του ανεργειακού επιδόματος σε υπαλλήλους που έχουν αφυπηρετήσει από τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, την αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης από το Ταμείο Κοινωνικής Ασφάλισης από το 63° στο 65°, κλπ. Και όλα αυτά για να μπορούν οι κεφαλαιοκράτες της Κύπρου να μπουν στο Club των ισχυρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και να «παίζουν» με καλύτερους όρους απέναντι στους ευρωπαίους ανταγωνιστές τους.

Η ηγεσία της συντεχνία των Δημοσίων Υπαλλήλων ΠΑΣΥΔΥ από την αρχή είχε ταχθεί υπέρ της παράτασης του ορίου αφυπηρέτησης. Προσπάθησε με πάθος να περάσει την πρώτη πρόταση του Κεραυνού αλλά προσέκρουσε στην αντίσταση των μελών του συνεδρίου, που ζητούσαν να ψηφίσουν όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι αν αποδέχονται την πρόταση. Αφού πέρασαν τέσσερις μήνες και δεν υλοποίησαν την απόφαση του συνεδρίου της 4/2/05, παρουσίασαν τη νέα πρόταση της κυβέρνησης ενώπιον του τακτικού συνεδρίου, όπου μέσα από συνοπτικές διαδικασίες κατάφεραν να την περάσουν, αρνούμενοι με πάθος να δώσουν την ευκαιρία στους υπαλλήλους του δημοσίου να ψηφίσουν αν την αποδέχονται ή όχι.

Η ηγεσία της ΣΕΚ από καιρό είχε σαν αίτημα την επέκταση του ορίου αφυπηρέτησης στα 63. Ίσως μάλιστα να είναι και η μόνη συντεχνία πανευρωπαϊκά, που είχε ένα τέτοιο αντεργατικό αίτημα. Είχε αποδεχτεί και την πρώτη πρόταση και τη δεύτερη. Προφανώς, μετά που φούντωσαν οι αντιδράσεις στα μέλη της για τη στάση της, υποχρεώνεται σήμερα να βρίσκει προφάσεις και να δημιουργεί προπέτασμα καπνού δηλώνοντας ότι δεν θα δεχτεί τη νέα πρόταση αν δεν περιλαμβάνει και τους εκπαιδευτικούς. Είναι σίγουρο ότι η κυβέρνηση έχει βάλει στο στόχαστρο και τους εκπαιδευτικούς, αλλά η ΣΕΚ ψάχνει τρόπους να αποπροσανατολίσει τον θυμό και την αγανάκτηση των μελών της.

Αυτή η στάση ήταν αναμενόμενη απο την ΣΕΚ, απο την ΠΕΟ όμως οι εργαζόμενοι δεν περίμεναν τόση ασυνέπεια και κοροϊδία. Η ηγεσία της ΠΕΟ για χρόνια διακήρυττε ότι δεν πρόκειται ποτέ να αποδεκτεί παράταση του ορίου αφυπηρέτησης και πολλοί εργαζόμενοι έβλεπαν τη στάση της σαν τη μόνη προστασία από τα σχέδια του Υπ. Οικονομικών και των εργοδοτών. Προφανώς οι πιέσεις του Προεδρικού και της ηγεσίας του ΑΚΕΛ έχουν διαφοροποιήσει την κατάσταση. Ακόμα και πριν η ΠΑΣΥΔΥ και η ΣΕΚ αποφασίσουν για την αποδοχή της παράτασης, η ΠΕΟ ανακοίνωνε ότι λόγω της θετικής στάσης των άλλων δυο συντεχνιών θα αποδεκτεί «με όρους» την παράταση του ορίου αφυπηρέτησης. Όταν μέσα από τις διαβουλεύσεις που είχαν οι τρεις συντεχνίες με το Υπ. Οικονομικών ετοιμάστηκε η πρόταση της κυβέρνησης, ο Γ.Γ. της ΠΕΟ δήλωνε ότι θα αποδεχόταν την πρόταση εφόσον και οι άλλες δυο συντεχνίες την αποδέχονται για να μην αποτελεί «παραφωνία». Προφανώς εννοούσε ότι δεν ήθελε να αποτελεί παραφωνία στην καλοστημένη χορωδία των εργοδοτών και της κυβέρνησης που έχουν βάλει στο στόχαστρο τα κεκτημένα των εργαζομένων. Αλλιώς θα έπρεπε να νοιάζεται να μην αποτελέσει παραφωνία στη χορωδία των εργαζομένων που φωνάζουν και αγωνίζονται να διατηρήσουν κατακτήσεις που κερδίθηκαν με αίμα.

Συντονισμός απο τα κάτω

Η προοπτική απέναντι στα ξεπουλήματα των ηγεσιών των συντεχνιών και τις μεθοδευμένες επικυρώσεις των αποφάσεων τους, δεν βρίσκεται στην απαξίωση και την εσωστρέφεια. Για τους χιλιάδες εργαζόμενους που είναι θυμωμένοι με τη στάση των γραφειοκρατών και θέλουν να αντισταθούν στις επιλογές του κεφαλαίου, η προοπτική βρίσκεται στις δεκάδες πρωτοβουλίες που έχουν αναπτυχθεί και αναπτύσσονται αυτό το διάστημα από τα κάτω — είτε με τη μορφή μαζέματος υπογραφών, είτε με τη μορφή ανακοινώσεων ή σύγκλισης τοπικών συγκεντρώσεων για συζήτηση και λήψη αποφάσεων από τους ίδιους τους εργαζόμενους.

Τέτοιες πρωτοβουλίες είδαμε στην ΑΤΗΚ, στην ΑΗΚ, στο Τμήμα Υδάτων και σε μια σειρά άλλους χώρους εργασία. Μόνο που αυτές οι κινήσεις χρειάζονται κάποιο συντονισμό - και αυτή είναι η πρόκληση το αμέσως επόμενο διάστημα.

Αντώνης Σαρρής

Μάχη στην Αίγυπτο

Μια απερίγραπτη βαρβαρότητα οργάνωσε ο Μουμπάρακ, ο καλός σύμμαχος του Μπους αλλά και του Καραμανλή και Παπαδόπουλου στο Κάιρο την Τετάρτη 25 Μάη. Ηταν η μέρα που το καθεστώς έκανε ένα στημένο δημοψήφισμα για να νομιμοποιήσει συνταγματικές αλλαγές. Το κίνημα "Kifaya" - "Αρκετά" που παλεύει για δημοκρατία στην Αίγυπτο κάλεσε διαδήλωση. Καθώς συγκεντρώνονταν οι πρώτοι διαδηλωτές τους περικύκλωσαν, όπως ήταν αναμενόμενο, τα αιγυπτιακά ΜΑΤ. Σε λίγο όμως άρχισαν να φτάνουν καμιόνια γεμάτα νεαρούς πληρωμένους τραμπούκους που κρατούσαν φωτογραφίες του Μουμπάρακ. Αρχισαν να δέρνουν και να βρίζουν τους διαδηλωτές. Η αστυνομία παρακολουθούσε ενώ εξελισσόνταν αυτά που περιγραφει ένας αυτόπτης μάρτυρας:

"Περισσότεροι από εκατό νεαροί είχαν περικυκλώσει εφτά-οκτώ δικούς μας νέους και μια γυναίκα. Ενας από τους αστυνομικούς έδειξε τη γυναίκα και φώναξε: "Σ' αυτήν". Την άρπαξαν. Της έσκισαν τα ρούχα μέχρι που την έγδυσαν σχεδόν τελείως. Ενας την έριξε στο δρόμο και ανέβηκε πάνω της. Κάποιοι άλλοι της κρατούσαν τα χέρια και τα πόδια, την ώρα που αυτός την κακοποιούσε. Εκείνη ούρλιαζε. Εγώ έβλεπα από ψηλά, από το παράθυρο του συνδικάτου Τύπου. Την είδα να σέρνεται στο έδαφος, προσπαθώντας να ξεφορτωθεί το κτήνος, μόνο για να πέσει μετά κάποιος άλλος πάνω της. Σχεδόν πέθανε. Μετά μισή ώρα η σκηνή επαναλήφθηκε, μόνο που ήταν μια άλλη γυναίκα στη θέση της."

Ενας άλλος διαδηλωτής, ο Ραμπία Φάχμι λέει:

"Αυτό που έγινε ήταν μια τεράστια παράβαση. Βιασμός γυναικών στους δρόμους του Κάιρου. Οι δρόμοι έγιναν φυλακές Αμπού Γράιμπ. Ηταν ξεκάθαρο ποιες ήταν οι εντολές της αστυνομίας."

Ακολούθησαν συλλήψεις πέντε διαδηλωτών, αλλά και του καμεραμάν του Αλ-Τζαζίρα. Ακόμη και ο ανταποκριτής του αμερικάνικου CNN αναγκάστηκε να έρθει στα χέρια με μερικούς από τους τραμπούκους για να καλύψει τα γεγονότα.

Η δημοκρατία που θέλει να φέρει ο Μπους στη Μέση Ανατολή έδειξε το φριχτό της πρόσωπο στους δρόμους του Κάιρου. Η Αίγυπτος είναι η χώρα που παίρνει τη μεγαλύτερη οικονομική βοήθεια από τις ΗΠΑ μετά το Ισραήλ, 2 δισεκατομμύρια δολάρια το χρόνο. Ο Καραμανλής έκανε επίσημη επίσκεψη στην Αίγυπτο τον περασμένο Δεκέμβρη, και ήταν από εκεί που ανακοίνωσε πρώτη φορά ανοιχτά την επιμονή της Ελλάδας να εκπαιδεύσει ιρακινούς ταγματασφαλίτες. Ο δικός μας ο Λιλήκας, ο Υπουργός Εμπορίου πηγαινοέρχεται στο Κάϊρο για να εξασφαλίσει συνεκμετάλευση του φυσικού αερίου και των πετρελαίων που ίσως υπάρχουν στην περιοχή με το «φιλικό» καθεστώς της Αιγύπτου.

Γι αυτό ειδήσεις που αφορούν γεγονότα σαν αυτά δεν απασχολούν την κυβέρνηση αλλά δυστυχώς ούτε και τα ελληνοκυπριακά ΜΜΕ.